

KRÓLUJ NAM, CHRYSSTE!

OGÓLNOPOLSKIE DZIEŁO INTRONIZACJI JEZUSA CHRYSZTUSA KRÓLA

BIULETYN NR 12

OGÓLNOPOLSKIE
DZIEŁO
INTRONIZACJI

JEZUSA
CHRYSZTUSA
KRÓLA

CHRYSZTUS
KRÓL
NASZA
NADZIEJA!

www.narodowyorszak.pl

Narodowy Orszak
**CHRYSZTUSA
KRÓLA**

8 czerwca 2025 r. Kraków

W ramach Wielkiej Nowenny Jubileuszu 2000-lecia Odkupienia

ZARZĄD OGÓLNOPOLSKIEGO DZIEŁA INTRONIZACJI JEZUSA CHRYSTUSA KRÓLA

- ◆ Andrzej FLAGA – przewodniczący
- ◆ Barbara PASTERNAK – wiceprzewodnicząca
- ◆ Adam KĘDZIERSKI – wiceprzewodniczący
- ◆ Grażyna BERGER – sekretarz
- ◆ Alicja KONDRACIUK – skarbnik
- ◆ Adam GŁODEK – członek
- ◆ Anna KROGULSKA – członek
- ◆ Agnieszka BIALIK – rzecznik prasowy

RADA OGÓLNOPOLSKIEGO DZIEŁA INTRONIZACJI JEZUSA CHRYSTUSA KRÓLA

- ◆ bp dr Stanisław JAMROZEK – Delegat Konferencji Episkopatu Polski ds. Ruchów Intronizacyjnych
- ◆ ks. prof. dr hab. Marek CHMIELEWSKI – konsultant Delegata KEP ds. Ruchów Intronizacyjnych
- ◆ ks. dr hab. Wojciech MEDWID – duszpasterz kultu Jezusa Chrystusa Króla w diecezji bielsko-żywieckiej
- ◆ Stanisław CZARNOTA – działacz ośrodka polonijnego Yorba Linda w Kalifornii, propagator Intronizacji Chrystusa Króla w USA, działacz „Solidarności” wśród Polonii
- ◆ prof. dr hab. inż. Andrzej FLAGA – przewodniczący Ruchu Obrony Rzeczypospolitej „Samorządna Polska”

- ◆ mgr Adam GŁODEK – prezes Stowarzyszenia „Ruch Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla Polski”
- ◆ mgr inż. Artur JASIŃSKI – warszawska grupa modlitewna, intronizacyjna
- ◆ mgr inż. Adam KĘDZIERSKI – organizator Rycerstwa Jezusa Chrystusa Króla, wydawca modlitewników, książek i materiałów formacyjnych dotyczących Dzieła Intronizacji
- ◆ mgr Alicja KONDRACIUK – sekretarz Ruchu Obrony Rzeczypospolitej „Samorządna Polska”, administrator strony internetowej „Samorządnej Polski”
- ◆ dr Anna KROGULSKA – prezes Stowarzyszenia Misjonarzy Świeckich „Inkulturacja”
- ◆ Jan ŁOPUSZAŃSKI – prawnik, Porozumienie Polskie
- ◆ Halina NOWINA-KONOPKA – architekt, Porozumienie Polskie
- ◆ mgr inż. Janusz PACZKOWSKI, Prowincjał Polski Zakonu Rycerzy św. Jana Pawła II
- ◆ mgr Barbara PASTERNAK – prezes Fundacji Serca Jezusa
- ◆ mgr Piotr PIKUŁA – Stowarzyszenie „Róża”, administrator strony internetowej Ogólnopolskiego Dzieła Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla
- ◆ Urszula STRYNOWICZ – Wspólnota Nieustającego Różańca Świętego
- ◆ mgr Artur WOLSKI – Męski Różaniec, Zjednoczeni 2022

ZESPOŁY ROBOCZE, ZAJMUJĄCE SIĘ OKREŚLONĄ DZIAŁALNOŚCIĄ:

Zespół do spraw Orszaków: Adam Głodek, Artur Jasiński, Ewa Kowanek, Janusz Paczkowski, Artur Wolski.

Zespół do spraw Krzyży Jubileuszowych: Andrzej Flaga, Adam Kędziński, Michał Ulewiński.

Zespół do spraw komunikacji z innymi środowiskami: Artur Wolski, Ewa Kowanek, Janusz Paczkowski, Barbara Pasternak.

REDAGUJE ZESPÓŁ: Andrzej Flaga, Barbara Pasternak, Agnieszka Bialik (abialik1@wp.pl).

Współpraca: bp Stanisław Jamrozek, ks. Marek Chmielewski, ks. Wojciech Medwid, Adam Kędziński, Alicja Kondraciuk.

Fotografie: archiwum ODIJChK, A. Cieślik, A. Jasiński, T. Kulik, P. Jaworski, A. Kondraciuk, L. Kowanek.

ISSN: 2720-1325

SŁOWO OD REDAKCJI

Rok 2025 jest rokiem szczególnym, związanym z trzema wielkimi Jubileuszami:

- ◆ W Kościele powszechnym obchodzony jest ten rok jako Jubileusz Zwyczajny Roku 2025, pod hasłem *Pielgrzymi nadziei*;
- ◆ 100 lat temu papież Pius XI wydał encyklikę *Quas primas*, która ma fundamentalne znaczenie dla czcicieli Jezusa Chrystusa Króla w Polsce i na świecie;
- ◆ W roku 2025 obchodzimy również 1000-lecie koronacji Bolesława Chrobrego w Gnieźnie, która zapoczątkowała istnienie królestwa polskiego.

Rok 2025 jest też rokiem szczególnym z następujących powodów:

- ◆ Polska znajduje się na kolejnym wirażu dziejowym: zagrażają nam wrogowie zewnątrz i jesteśmy bardzo podzieleni wewnętrznie, nasza niepodległość i suwerenność jest poważnie zagrożona;
- ◆ W przyszłym roku będziemy obchodzić 10-lecie proklamacji *Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana*, która miała miejsce w Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Krakowie-Łagiewnikach 19 listopada 2016 r. To historyczne wydarzenie uznajemy za najważniejsze w całym procesie Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla i Pana naszego Narodu i Państwa Polskiego;
- ◆ Episkopat Polski zainicjował dziewięcioletni program przygotowania do Wielkiego Jubileuszu 2000-lecia Odkupienia, który przypadać będzie w 2033 roku.

Z tych racji Ogólnopolskie Dzieło Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla zorganizowało 8 czerwca 2025 roku wielki Narodowy Orszak Chrystusa Króla pod hasłem: *Chrystus Król – nasza Nadzieja*.

Orszak ten przeszedł z krakowskich Łagiewnik na królewski Wawel i był publicznym wyznaniem wiary i ufności pokładanych w Chrystusie Królu.

Narodowy Orszak rozpoczął się Mszą św. w Sanktuarium Bożego Miłosierdzia, której przewodniczył ks. bp Jan Zając, kustosz honorowy Sanktuarium. Homilię wygłosił ks. bp Stanisław Jamrozek, delegat KEP ds. Ruchów Intronizacyjnych. Eucharystię koncelebrowało ośmiu kapłanów, m.in. ks. prof. Marek Chmielewski, konsultant delegata KEP ds. Ruchów Intronizacyjnych.

Za całość organizacji tej części Narodowego Orszaku składamy serdeczne podziękowania na ręce ks. dra Zbigniewa Bielasa – rektora Sanktuarium Bożego Miłosierdzia oraz p. Małgorzacie Pabis, rzecznikowi prasowemu Sanktuarium.

Następnie miał miejsce przemarsz Narodowego Orszaku ulicami Krakowa, podczas którego odmówione zostały trzy części Różańca Świętego, z rozważaniami o Jezusie Chrystusie Królu, autorstwa ks. prof. Tadeusza Guza. Dopełnieniem Różańca były inne modlitwy i śpiewy oraz prelekcje-wystąpienia dotyczące Dzieła Intronizacji, które są opublikowane w niniejszym Biuletynie.

Całość Narodowego Orszaku była nagłaśniana przez dwa wozy transmisyjne zlokalizowane na początku i końcu Orszaku. Ponadto przemarsz Orszaku był transmitowany na żywo przez TV Niepokalanów, co umożliwiło wzięcie w nim udziału dużej liczby osób. Uczestnicy Orszaku nieśli na całej jego trasie 140 relikwie świętych i błogosławionych oraz liczne sztandary, feretrony, krzyże i transparenty.

Na zakończenie Orszaku w Katedrze Wawelskiej, miała miejsce Adoracja Najświętszego Sakramentu oraz uroczyste ponowienie przez ks. bpa Stanisława Jamrozka *Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana*.

Narodowy Orszak Chrystusa Króla był kolejnym, ważnym, historycznym wydarzeniem w całym Dziele Intronizacji Jezusa Chrystusa, naszego Króla i Pana. Mimo nienajlepszej pogody,

wzięło w nim udział ponad 4500 osób, w tym liczni przedstawiciele następujących grup, stowarzyszeń, organizacji, zrzeszeń, takich jak: Akcja Katolicka, Solidarność-Region Małopolska, Wojownicy Maryi, Męski Różaniec, Damski Różaniec, Młodzież Wszechpolska, Mężczyźni św. Józefa, Rycerze św. Jana Pawła II, Centrum Życia i Rodziny, Ordo Iuris, Instytut im. ks. Piotra Skargi, Polska Walcząca, Żołnierze Chrystusa.

Wszystkim Biskupom i Kapłanom, osobom z Komitetu Honorowego i Komitetu Organizacyjnego Orszaku, Sponsorom, osobom, które przewodziły całemu Orszakowi, TV Niepokalanów i TV Misericordia, służbie liturgicznej, służbie porządkowej, służbie medycznej oraz Czicielom Jezusa Chrystusa Króla, którzy wzięli aktywny udział w tym wydarzeniu – składamy serdeczne *Bóg zapłać!*

W KOŚCIELE, NARODZIE I PAŃSTWIE POLSKIM – KRÓLUJ NAM, CHRYSTE!

Przewodniczący Zarządu

Wiceprzewodnicząca Zarządu

Wiceprzewodniczący Zarządu

Rzecznik prasowy

Andrzej Flaga

Barbara Pasternak

Adam Kędzierski

Agnieszka Bialik

SPIS TREŚCI:

Założenia ideowe Narodowego Orszaku	5
Komitet Honorowy i Organizacyjny	7-9
Homilia bpa S. Jamrozka	12
Trasa Narodowego Orszaku	15
Wymarsz z Łagiewnik	16
Wystąpienie ks. prof. M. Chmielewskiego	18
Wystąpienie prof. T.Kulika	20
Wystąpienie prof. A. Flagi	22
Wystąpienie J. Łopuszańskiego	25
Wystąpienie P. Pikuły	26
Litania do świętych i błogosławionych	28
Dojście do Katedry wawelskiej	33
Adoracja w Katedrze wawelskiej	35
Jubileuszowy Akt Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana	37
List prezydenta RP A. Dudy do organizatorów i uczestników	40
List przewodniczącego NSZZ Solidarność P. Dudy do uczestników	41
List do metropolity krakowskiego abpa M. Jędraszewskiego	43
Jubileuszowy Akt w świetle encykliki <i>Quas Primas</i>	44
Napisali o nas	57

NARODOWY ORSZAK CHRYSTUSA KRÓLA

ZAŁOŻENIA IDEOWE

Rok 2025 jest rokiem szczególnym, związanym z trzema wielkimi Jubileuszami:

1. W Kościele powszechnym obchodzony jest ten rok jako Jubileusz Zwyczajny Roku 2025 pod hasłem: *Pielgrzymi nadziei*. Przeżywając ten Jubileusz, czujemy się – jak napisał papież Franciszek w bulli *Spes non confundit* – „wezвани do bycia namacalnymi znakami nadziei dla wielu braci i siostr żyjących w trudnych warunkach”. W kontekście współczesnych wyzwań, przed jakimi staje dziś nasza Ojczyzna i Kościół w Polsce, ta nasza nadzieja zakotwiczona jest w Chrystusie Królu i Jego królestwie, gdyż – jak napisał papież Benedykt XVI w encyklice *Spe salvi* – „nie możemy zbudować królestwa Bożego własnymi siłami – to, co budujemy pozostaje zawsze królestwem ludzkim, ze wszystkimi ograniczeniami właściwymi naturze ludzkiej. Królestwo Boże jest darem i właśnie dlatego jest wielkie i piękne, i stanowi odpowiedź na nadzieję”.

2. 100 lat temu papież Pius XI wydał encyklikę *Quas primas*, która ma fundamentalne znaczenie dla czcicieli Jezusa Chrystusa Króla w Polsce i na świecie. Dlatego poniżej przytoczono niektóre fragmenty tej encykliki.

Encyklika *Quas primas* (11 XII 1925 r.) – fragmenty:

„Gdyby ludzie uznali tak w życiu prywatnym, jak i publicznym królewską władzę Chrystusa, wówczas musiałyby przeniknąć wszystkie warstwy społeczne niewypowiedziane dobrodziejstwa, jak sprawiedliwa wolność, jak ład i uspokojenie, zgoda i pokój (...).

Błądziłby bardzo ten, kto by odmawiał Chrystusowi – Człowiekowi, władzy nad jakimkolwiek sprawami doczesnymi (...). Niech więc rządcy państw nie wzbraniają się sami i wraz ze

swoim narodem oddać królestwu Chrystusowemu publicznych oznak czci i posłuszeństwa, jeżeli pragną zachować nienaruszoną swą powagę i przyczynić się do pomnożenia pomyślności swej ojczyzny (...). Jeżeli panujący i prawowici przełożeni będą przekonani, że wykonują władzę nie tyle na mocy prawa własnego, ile z rozkazu i w zastępstwie Boskiego Króla, to niezawodnie używać będą swej władzy w sposób święty i mądry oraz będą mieć na względzie dobro publiczne i godność ludzką poddanych (...).

O jakiejże szczęśliwości zażywalibyśmy, gdyby tak jednostki, jak rodziny i państwa pozwoliły, aby Chrystus nimi kierował (...).

Jeżeli więc dziś **rozkazujemy, aby cały świat katolicki czcił Chrystusa jako Króla, tym samym uważamy, że podajemy jedno z najskuteczniejszych lekarstw na nasze czasy**, a także i na zarazę, która społeczeństwo ludzkie nawiedziła. A zarazą naszych czasów jest tzw. laicyzm, wraz z jego błędami i niegodziwymi dążeniami (...). Rozpoczęto od zaprzeczenia panowania Chrystusa nad wszystkimi narodami (...). Powoli zrównano religię Chrystusa z innymi religiami fałszywymi i zniżono ją haniebnie do ich rzędu. Następnie poddano ją władzom świeckim i pozostawiono na łaskę i niełaskę panujących i rządów. Dalej poszli ci, którzy sądzili, że należy zastąpić religię Boską jakąś religią naturalną, jakimś naturalnym poruszeniem duszy (...).

Gdy wszyscy wierni powszechnie zrozumieją, że muszą walczyć odważnie i bez ustanku pod sztandarami Chrystusa Króla, będą się starać z gorliwością apostołską, by przyprowadzić do Boga niewierzących i buntowników, i będą się starać, by prawa Boga były nienaruszone (...).

Doprawdy, im bardziej pomija się w haniebnym milczeniu najświętsze Imię naszego Zbawiciela, czy to w zgromadzeniach międzynarodowych,

czy w parlamentach tym głośniejszemu trzeba je wielbić i rozgłaszać wszędzie prawa Królewskiej godności i władzy Chrystusa (...)

Nadszedł wreszcie upragniony przez wszystkich dzień, w którym możemy ogłosić, iż należy uczcić Chrystusa jako Króla całej ludzkości, własnym i szczególnym świętem.

Przeto na mocy Naszej władzy Apostolskiej, ustanawiamy święto Pana Naszego Jezusa Chrystusa Króla(...). Uroczystość ta obchodzona corocznie po całym świecie przypomni narodom, że do oddawania publicznej czci Chrystusowi i do słuchania Go są zobowiązani ludzie prywatni, jak i władze i rządzący (...). Tak jednostki, jak i władze oraz rządzący mają obowiązek czcić publicznie Chrystusa i Jego słuchać (...).

3. W roku 2025 przypada również tysiąclecie koronacji Bolesława Chrobrego w Gnieźnie, która zapoczątkowała istnienie królestwa polskiego. Tak więc król Bolesław Chrobry jest pierwszym królem Polski jako państwa chrześcijańskiego, zbudowanego na cywilizacji łacińskiej, zdominowanego przez wieki przez katolików.

Z tych racji Ogólnopolskie Dzieło Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla, w ramach przygotowań do obchodów dziesięciolecia proklamacji *Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana*, jaka miała miejsce w Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Krakowie-Łagiewnikach 19 listopada 2016 roku, organizuje **wielki Narodowy Orszak Chrystusa Króla pod hasłem *Chrystus Król – nasza Nadzieja***. Orszak, który w **niedzielę 8 czerwca 2025 r.** przejdzie z krakowskich Łagiewnik na królewski Wawel, ma być publicznym wyznaniem wiary i ufności pokładanych w Chrystusie Królu.

Proklamacja Jubileuszowego Aktu jest wydarzeniem historycznym, które uznajemy za najważniejsze w całym procesie Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla i Pana naszego Narodu i Państwa Polskiego. Jest ono porównywalne z Chrztem Polski, który trzeba uznać za pierwszą Intronizację

Jezusa Chrystusa Króla w naszym Narodzie i Państwie Polskim.

W Jubileuszowym Akcie jako Naród Polski i Kościół przyrzekliśmy Chrystusowi Królowi bronić Jego świętej czci i publicznie głosić Jego królewską chwałę, budować Jego królestwo w życiu społecznym i strzec go z oddaniem.

W wielkim Narodowym Orszaku podążać będziemy jako „pielgrzymi nadziei” za Chrystusem Królem, który jest źródłem ocalenia. Świadomi naszej chrześcijańskiej tożsamości, chcemy jako Naród publicznie zawierzyć Jemu trudne polskie dziś i niepewne jutro.

Nieprzypadkowo Narodowy Orszak Chrystusa Króla odbędzie się w liturgiczne wspomnienie św. Jadwigi Wawelskiej – jedynej polskiej świętej władczyni, która z pełnym poświęceniem służyła Ojczyźnie, umacniając na naszej ziemi królestwo Boże i polską państwowość.

Wydarzenie to wpisuje się ponadto w dziewięcioletni program przygotowania do Wielkiego Jubileuszu 2000-lecia Odkupienia, zainicjowany przez Konferencję Episkopatu Polski, które przypadać będzie w 2033 roku.

Narodowy Orszak Chrystusa Króla rozpocznie się Eucharystią o godzinie 12.00 w Sanktuarium Bożego Miłosierdzia, a zakończy się około godziny 16.00 w archikatedrze na Wawelu uroczystym ponowieniem *Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana* przed wystawionym Najświętszym Sakramentem.

Przewidziane są także wydarzenia poprzedzające i towarzyszące Orszakowi, w tym nowenna do Chrystusa Króla w ramach adoracji Najświętszego Sakramentu na Wawelu oraz peregrynacja wizerunku Chrystusa Króla w rodzinach.

Zachęcamy wszystkich ludzi dobrej woli, którym leży na sercu dobro Ojczyzny i Kościoła w Polsce, do wielkodusznego i publicznego oddania czci Jezusowi naszej Nadziei, poprzez udział w wielkim Narodowym Orszaku Chrystusa Króla.

W KOŚCIELE, NARODZIE I PAŃSTWIE POLSKIM – KRÓLUJ NAM, CHRYSTE!

W imieniu Zarządu i Rady Ogólnopolskiego Dzieła Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla

Przewodniczący Zarządu

prof. dr hab. inż. Andrzej Flaga

Delegat KEP ds. Ruchów Intronizacyjnych

Bp dr Stanisław Jamrozek

KOMITET HONOROWY NARODOWEGO ORSZAKU CHRYSZTUSA KRÓLA

- Jakub BAŁTROSZEWICZ – prezes Polskiej Federacji Ruchów Obrony Życia i Rodziny
- Adam BUJAK – fotografik, Kraków
- Aneta CIEŻAREK – Społeczny Komitet Krzewienia Kultu Matki Bożej Łaskawej
- Piotr DUDA – przewodniczący Komisji Krajowej NSZZ Solidarność
- Dr inż. Leszek DULBA – opozycjonista antykomunistyczny lat 80.
- Marcin DYBOWSKI – Krucjata Różańcowa za Ojczyznę
- Ks. kan. Mieczysław DZIAŁEK – proboszcz parafii św. Marii Magdaleny, Kraków-Witkowice
- Prof. dr hab. inż. Kazimierz FLAGA – rektor dwóch kadencji Politechniki Krakowskiej
- Witold GADOWSKI – dziennikarz, pisarz, publicysta
- Ks. Jarosław GLONEK, krajowy duszpasterz Zakonu Rycerzy św. Jana Pawła II
- Ks. prof. dr hab. Tadeusz GUZ – filozof, teolog, KUL
- Zbigniew KALISZUK – wiceprezes Fundacji „Grupa Proelio”
- Pavol KLABNIK – przedstawiciel organizacji Jezus, Maryja i św. Józef, Święta Rodzina na Słowacji
- Grażyna KOMINEK – prezes Akcji Katolickiej Archidiecezji Krakowskiej
- Tadeusz KOSMUS – przewodniczący Wspólnoty Gdańskiej Ruchu Kultury Chrześcijańskiej ODDRODZENIE
- Ewa KOWANEK – Wspólnota Barka opiekunów i osób niepełnosprawnych przy Sanktuarium św. Jana Pawła II w Krakowie
- Krystian KRATIUK – redaktor naczelny PCh24
- Józef KURECKI – Stronnictwo „Polska Racja Stanu”
- Prof. dr hab. Tadeusz KULIK – Prezes Akcji Katolickiej Archidiecezji Warszawskiej
- Maria KUROWSKA – poseł na Sejm RP
- Jerzy KWAŚNIEWSKI – adwokat, prezes Zarządu Fundacji Ordo Iuris
- Ireneusz LISIAK – publicysta
- Paweł LISICKI – pisarz, red. naczelny „Do Rzeczy”
- Jan ŁOPUSZAŃSKI – prawnik, publicysta
- Jarosław MAŃKA – reżyser
- Andrzej MARDYŁA – Wydawnictwo AA
- Prof. dr hab. Krzysztof MAŚLANKA – matematyk, Polska Akademia Nauk
- Ks. proboszcz Mariusz MATUSZAK – kustosz Sanktuarium Najświętszego Serca Pana Jezusa Chrystusa Króla, Chojna
- Andrzej MELAK – Komitet Katyński, Krąg Pamięci Narodowej
- Ks. kan. Eugeniusz MIŁOŚ – duszpasterz środowisk patriotycznych i intronizacyjnych
- Paweł NOWACKI – reżyser, producent
- Barbara NOWAK – Sejmik Samorządowy woj. Małopolskiego
- Marcin PERŁOWSKI – dyrektor Centrum Życia i Rodziny
- Ks. dr Władysław PIETRZYK – duszpasterz Intytutu Tradycji Rzeczypospolitej i Samorządu Terytorialnego Macierz Polonii
- Mariusz PILIS – reżyser

- Jan POSPIESZALSKI – dziennikarz
- Prof. dr hab. Danuta QUIRINI-POPLAWSKA – historyk, Uniwersytet Jagielloński, Uniwersytet Ignatianum
- Gniewomir ROKOSZ-KUCZYŃSKI – Wielki Kanclerz Zjednoczenia Bractwa Kurkowego Rzeczypospolitej
- Sławomir SKIBA – Stowarzyszenie Kultury Chrześcijańskiej im. ks. Piotra Skragi
- Dr Barbara STANISŁAWCZYK – pisarka
- Tadeusz SZCZYRBAK – prezes Zarządu Fundacja Rodzina Rodła we Wrocławiu
- Michał ULEWIŃSKI – Fundacja Królestwo Boże
- Dariusz WALUSIAK – reżyser
- Antoni WIATR – przewodniczący Komitetu Opieki nad Miejscami Zbrodni Komunizmu
- Dr Joanna WIELICZKA-SZAREK – pisarka
- Rita i Włodzimierz WILOWSCY – księgarnia „Sursum Corda” Poznań
- Artur WOLSKI – Zjednoczeni 2022
- Jerzy ZIOMEK – prezes Zarządu Fundacja Polskie Gniazdo we Wrocławiu
- Prof. dr hab. Jan ŻARYN – historyk
- Dr Małgorzata ŻARYN – Narodowy Marsz Papieski Warszawa

KOMITET ORGANIZACYJNY NARODOWEGO ORSZAKU CHRYSZTUSA KRÓLA

Zarząd Ogólnopolskiego Dzieła Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla:

- Andrzej FLAGA – przewodniczący
- Barbara PASTERNAK – wiceprzewodnicząca
- Adam KĘDZIERSKI – wiceprzewodniczący
- Grażyna BERGER – sekretarz
- Alicja KONDRACIUK – skarbnik
- Adam GŁODEK – członek
- Anna KROGULSKA – członek
- Agnieszka BIALIK – rzecznik prasowy

Rada Ogólnopolskiego Dzieła Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla

- bp dr Stanisław JAMROZEK – Delegat Konferencji Episkopatu Polski ds. Ruchów Intronizacyjnych

- ks. prof. dr hab. Marek CHMIELEWSKI – konsultant Delegata KEP ds. Ruchów Intronizacyjnych
- ks. dr hab. Wojciech MEDWID – duszpasterz kultu Jezusa Chrystusa Króla w diecezji bielsko-żywieckiej
- Stanisław CZARNOTA – działacz ośrodka polonijnego Yorba Linda w Kalifornii, propagator Intronizacji Chrystusa Króla w USA, działacz „Solidarności” wśród Polonii
- prof. dr hab. inż. Andrzej FLAGA – przewodniczący Ruchu Obrony Rzeczypospolitej „Samorządna Polska”
- mgr Adam GŁODEK – prezes Stowarzyszenia „Ruch Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla Polski”
- mgr inż. Artur JASIŃSKI – warszawska grupa modlitewna, intronizacyjna

- mgr inż. Adam KĘDZIERSKI – organizator Rycerstwa Jezusa Chrystusa Króla, wydawca modlitewników, książek i materiałów formacyjnych dotyczących Dzieła Intronizacji
- mgr Alicja KONDRACIUK – sekretarz Ruchu Obrony Rzeczypospolitej „Samorządna Polska”, administrator strony internetowej „Samorządnej Polski”
- dr Anna KROGULSKA – prezes Stowarzyszenia Misjonarzy Świeckich „Inkulturacja”
- Jan ŁOPUSZAŃSKI – prawnik, Porozumienie Polskie
- Halina NOWINA-KONOPKA – architekt, Porozumienie Polskie
- mgr inż. Janusz PACZKOWSKI, Prowincjał Polski Zakonu Rycerzy św. Jana Pawła II
- mgr Barbara PASTERNAK – prezes Fundacji Serca Jezusa
- mgr Piotr PIKUŁA – Stowarzyszenie „Róża”, administrator strony internetowej Ogólnopolskiego Dzieła Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla
- Urszula STRYNOWICZ – Wspólnota Nieustającego Różańca Świętego
- mgr Artur WOLSKI – Męski Różaniec, Zjednoczeni 2022

oraz:

- Dariusz WALUSIAK – Męski Różaniec
- Beata WALUSIAK – Żeński Różaniec
- Jadwiga NIECKARZ – Stowarzyszenie Nowotarska Grupa Mieszkańców „Pamięć” – Nowy Targ
- Romuald RZESZUTEK – Fundacja Non Notus – Mielec
- Paweł NOWACKI – reżyser, producent – Lublin
- Marcin MARCISZAK – Stowarzyszenie Patriotyczny – Głogów
- Jerzy BASIAGA – Fundacja Osądź mnie Boże im. ks. W Gurgacza - Nowy Sącz
- Stanisław KIERSZTYN – Stowarzyszenie Gniazda Integracji Lokalnej „GIL” - Rabka
- Czesław GAMRAT – MKPOiW NSZZ Solidarność - Miechów
- Lech MAKOWIECKI – muzyk – Gdynia
- Michał ULEWIŃSKI – Fundacja Królestwo Boże – Skarżysko Kamienna
- Urszula MINTURA – Stowarzyszenie „Róża” oddział – Gorzów Wlkp

MSZA ŚWIĘTA W BAZYLICE BOŻEGO MIŁOSIERDZIA

BP STANISŁAW JAMROZEK
DELEGAT KEP DS. RUCHÓW INTRONIZACYJNYCH

ORSZAK KU CZCI CHRYSYDUSA KRÓŁA

HOMILIA WYGŁOSZONA PODCZAS MSZY ŚWIĘTEJ W BAZYLICE BOŻEGO MIŁOSIERDZIA W KRAKOWIE-ŁAGIEWNIKACH, 8 CZERWCA 2025 R.

Niech zstąpi Duch Twój i odnowi ziemię! Dziś, w uroczystość Zesłania Ducha Świętego chcemy wspólnie wyznać wiarę w obecność i działanie Parakleta. Modlimy się o wylanie Go na nas, na Kościół i na cały świat. Duch Święty jest darem, o który prosił Jezus Ojca, i nieustannie prosi dla swoich przyjaciół. Jest pierwszym i najważniejszym darem, który nam wyjednał przez swoje zmartwychwstanie i wniebowstąpienie. Pójdziemy ulicami Krakowa, aby wyznać panowanie Jezusa Chrystusa jako naszego Króla i Pana. Takie wyznanie wiary jest możliwe tylko dzięki pomocy Ducha Świętego.

Ewangelia dzisiejsza mówi o obietnicy posłania nam Ducha Świętego, który będzie z nami na zawsze. On nas wszystkiego nauczy i przypomni nam wszystko, co Jezus nam powiedział. W Jego mocy pójdziemy do świata, który wcale nie jest nam przyjazny i którego się lękamy. Uczniowie nie powinni jednak bać się świata. Jezus został posłany na świat, oni też są do niego posłani. Posłanie uczniów i ich mandat mają swoje źródło w fakcie, że Ojciec posłał Syna, a teraz On ich posyła. Uczniowie czują się wybrani i posłani: „Nie wyście Mnie wybrali, ale Ja was wybrałem...” (J 15,16). Misja uczniów nie jest misją prywatną, ale zleconą przez Jezusa. Mają czynić to samo co ich Pan: On przyszedł, aby zbawić, wypełnić dzieła Ojca, obwieszczać Jego słowa, dać życie. Jezus wykonał wszystko dlatego, że był posłuszny. Uczniowie w wypełnieniu misji, otrzymują Ducha Świętego. Bez Niego ta misja byłaby niemożliwa.

Duch Święty też jest posłany: „Kiedy przyjdzie Pocieszyciel, którego wam pošlę...” (J 15,26). Nie będzie mówił od siebie, ale to co usłyszał. Jego zadaniem jest uczynienie wiarygodnym słowa Chrystusa, aby było ono żywe w każdym czasie.

W odczytanym fragmencie z Dziejów Apostolskich słyszymy o wydarzeniu Pięćdziesiątnicy – zesłaniu Ducha Świętego na zgromadzonych razem uczniów Chrystusa. Z niesłychaną mocą spływa na nich Boże tchnienie, to jest Duch Święty. Dokonuje On rzeczy niezwykłej: tam gdzie istniały rozdarcia i wrogość, następuje jedność i zrozumienie. Ludzie, którzy do tej pory rywalizowali ze sobą, dzięki działaniu Ducha Świętego zaczynają tworzyć wspólnotę. Idą na cały świat, aby głosić Dobrą Nowinę o Jezusie Chrystusie, który jest Panem dziejów. Efektem działania Boga jest jedność, a ona jest zawsze znakiem rozpoznawczym Kościoła. Z tego wynika praktyczne kryterium rozeznania w życiu chrześcijańskim: kiedy dana osoba czy wspólnota myśli i działa na swój sposób, jest to znak, że oddaliła się od Ducha Świętego. Droga chrześcijanin musi być zawsze konfrontowana z drogą Kościoła i do niej się dostosowywać. Mówił o tym nasz św. Jan Paweł II w adhortacji *Christifideles laici* (pkt. 30). i podaje kryteria, którymi powinny charakteryzować się działające w Kościele ruchy, zrzeszenia czy stowarzyszenia.

Pierwszym kryterium jest zatroskanie o realizację powołania do świętości. „Świętymi bądźcie, bo Ja jestem Święty, Pan Bóg wasz” (Kpł 19,2). Za-

słuchanie w słowo Boże i realizacja go w codzienności, przystępowanie do sakramentów świętych, osobista modlitwa i otwarcie na natchnienia Ducha Świętego – to podstawowe środki zdobywania świętości. Sakrament pokuty pozwala nam powracać do Boga, Eucharystia staje się pokarmem w codziennej wędrówce z Jezusem, modlitwa prowadzi do odkrywania Bożych zamysłów wobec siebie, Duch Święty będzie uwrażliwiał na to co święte. Dzięki temu następuje w nas coraz większe upodobnienie do Chrystusa, a to jest naszym zadaniem.

Drugim kryterium jest odpowiedzialność za wyznawanie wiary katolickiej. Św. Jan Paweł II powie, że „przyjęcie i przepowiadanie prawdy o Chrystusie, Kościele i człowieku powinno się odbywać zgodnie z autentyczną interpretacją Nauczycielskiego Urzędu Kościoła”? (ChL 30). Wiara jest niezbędnym elementem łączności z Tym, który nas stworzył, jest łaską daną przez Boga. Ona jest u początku życia duchowego, jej przedmiotem są wszystkie prawdy objawione, które Kościół przechowuje w depozycie i przekazuje wiernym. „Wiara rodzi się z tego, co się słyszy, tym zaś, co się słyszy, jest słowo Chrystusa” (Rz 10,17).

Trzecim kryterium jest świadectwo trwałej i autentycznej komunii, które powinno znajdować wyraz w synowskim odniesieniu do papieża i miejscowego biskupa. Hierarchia w Kościele jawi się jako jeden z wielu darów Ducha Świętego dla budowania Ciała Mistycznego. Pasterze winni czuwać, by w zrzesczeniach kościelnych należyte miejsce zajmowały sakramenty i posługi. Natomiast członkowie zrzeczeń wezwani są do okazywania należytego szacunku i posłuszeństwa hierarchii. Sam Jezus mówi, że „kto was słucha, Mnie słucha. Kto wami gardzi, Mną gardzi” (Łk 10,16). To mocne wezwanie do zaśluchania w głos Kościoła, który od Pana otrzymał mandat kierowania Jego owczarnią. Świeccy, otwierając się na dary Ducha Świętego, będą mogli wspólnie z biskupami odczytywać znaki czasu i kłaść solidne fundamenty w budowaniu zdrowych wspólnot w pełnym posłuszeństwie. *Komunia (koinonia)* jest owocem i objawieniem miłości wypływającej z serca przedwiecznego Ojca. Tę miłość rozlewa Duch Święty darowany nam przez Jezusa, abyśmy wszyscy stali się «jednym duchem i jednym sercem» (por. Dz 4,32).

Czwartym kryterium jest zgodność z apostołskim celem Kościoła, a zarazem udział w jego realizacji. Ruchy czy stowarzyszenia powinny twórczo włączać się w życie parafii, współpracować z innymi wspólnotami, dając świadectwo jedności. Kościół Chrystusowy jest powszechną wspólnotą uczniów Pana, uobecniającą się i działającą pośród różnych osób, grup, czasów i miejsc. Papież, jako następca św. Piotra, jest trwałym i widzialnym źródłem i fundamentem jedności kolegium biskupów i wszystkich wiernych. Biskupi zaś są widzialnym źródłem i fundamentem jedności w diecezjach, składających się na jeden Kościół katolicki. Dlatego komunია ze św. Piotrem i biskupami, jak i synowskie odniesienie do nich, powinno charakteryzować wszystkie zrzeczenia i wspólnoty świeckich. Od hierarchii zrzeczenia religijne otrzymują potwierdzenie eklezjalności, opiekę i gwarancję wykorzystania otrzymanych charyzmatów dla dobra ludu Bożego.

Piątym kryterium jest Obecność w ludzkiej społeczności. Ta obecność jawi się jako służba na rzecz pełnej godności człowieka. Oznacza to, że do świętości i zbawienia nie można iść pomijając rzeczywistość ziemską, którą Stwórca człowiekowi dał i jednocześnie zadał, aby czynił ją sobie poddaną. Powinniśmy ją czynić coraz lepszą i piękniejszą. Autentyczne chrześcijaństwo nie lekceważy nigdy tego wszystkiego, co wiąże się z egzystencją człowieka i jego godnością. Niezmiernie ważna jest obrona ludzkiego życia, od poczęcia aż do naturalnej śmierci. Skoro Bóg jest miłośnikiem życia, każde z Jego dzieci takim winno być. Pogarda dla życia jest znakiem cywilizacji śmierci. Godność każdego z nas bierze się stąd, że wszyscy jesteśmy dziećmi Bożymi, a takimi uczynił nas Syn Boży przez swoje Wcielenie. Dlatego członkowie wspólnot kościelnych są zobowiązani do stawiania w obronie ludzkiego życia na każdym etapie jego rozwoju. Taka postawa jest czytelnym znakiem przynależności do Chrystusa i Kościoła.

Dzisiejsze wydarzenie zbiega się z tysięczną rocznicą koronacji Bolesława Chrobrego, pierwszego króla Polski. W tych dniach wspominamy również św. Jadwigę królową, za którą pragniemy podziękować Panu Bogu. Nasz Orszak ku czci Chrystusa Króla niech będzie wyznaniem wiary, odnowieniem naszej przynależności do Niego. Oddamy się całkowicie Jego panowaniu i z całym

Kościółem służmy Mu pokornie. Naszą przynależność do Chrystusa, komunie z Nim i Kościołem starajmy się ukazywać na dwa sposoby: przez codzienną adorację Jezusa Króla obecnego w Najświętszym Sakramencie i poprzez żywe zaangażowanie się we wspólnotach. Praktyka adoracji niech staje się powszechna nie tylko w nas samych, ale i w naszej Ojczyźnie! Wpatrywanie

się w Chrystusa, i trwanie przy Nim, pozwala skutecznie odkrywać Jego wolę i ją pełnić, prowadzi do coraz pełniejszego upodobnienia do Niego. Żywe zaangażowanie się we wspólnotach służy temu, aby „budować Ciało Chrystusowe, dojść wspólnie do jedności wiary i pełnego poznania Syna Bożego, do człowieka doskonałego, do miary wielkości według pełni Chrystusa”(Ef 4,13).

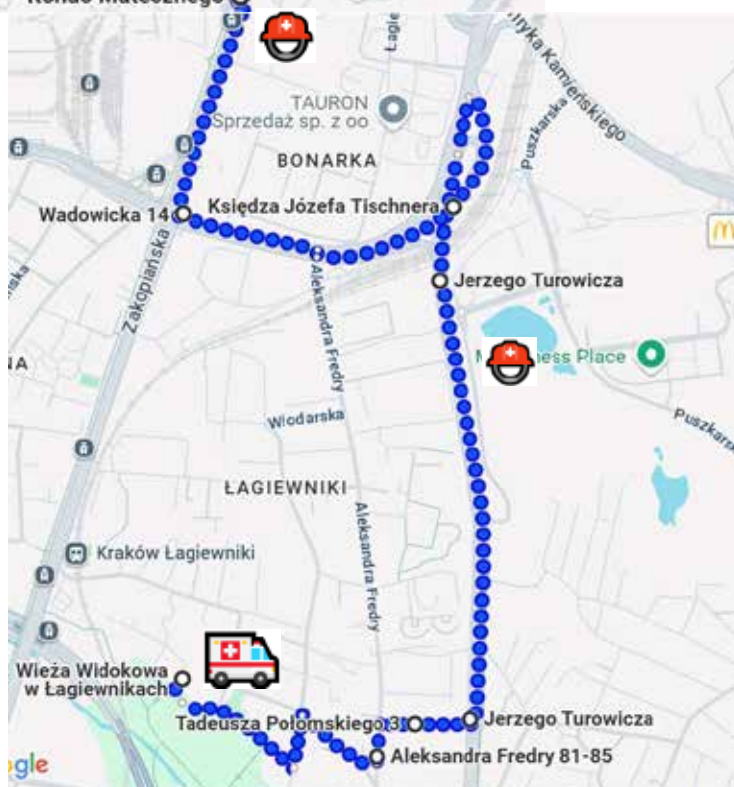
TRASA NARODOWEGO ORSZAKU CHRYSTUSA KRÓLA

NARODOWY ORSZAK CHRYSTUSA KRÓLA

8 czerwca 2025, Kraków

- Katedra Wawelska, Wawel, 31-001 Kraków
- Świętego Idziego, Kraków
- Rondo Matecznego, 30-524 Kraków
- Wadowicka 14, 30-347 Kraków
- Księdza Józefa Tischnera, 30-418 Kraków
- Jerzego Turowicza, 30-612 Kraków
- Tadeusza Połomskiego 3, 30-609 Kraków
- Aleksandra Fredry 81-85, 30-605 Kraków
- Wieża Widokowa w Łagiewnikach, 30-41

- Lekarz
- Patrol ratowniczy
- Karetka

NARODOWY ORSZAK CHRYSTUSA KRÓLA Z BAZYLIKI BOŻEGO MIŁOSIERDZIA DO KATEDRY WAWELSKIEJ ETAP I – WYMARSZ Z ŁAGIEWNIK

KS. PROF. DR HAB. MAREK CHMIELEWSKI
KONSULTANT DELEGATA KEP
DS. RUCHÓW INTRONIZACYJNYCH

JUBILEUSZ ZWYCZAJNY ROKU 2025 ORAZ WIELKI JUBILEUSZ 2000-LECIA ODKUPIENIA

WYSTĄPIENIE PODCZAS NARODOWEGO ORSZAKU CHRYSZTUSA KRÓLA

Idąc dziś w tym królewskim orszaku za Chrystusem Królem – Królem łaski, pokoju i prawdy, niesiemy w sercach radość i wdzięczność z powodu wielkich jubileuszy: stulecia wydania encykliki Piusa XI *Quas primas*, którą papież ustanowił uroczystość Chrystusa Króla; Roku Świętego 2025; tysiąclecia koronacji króla Bolesława Chrobrego; i bliskiego Jubileuszu dwutysiąclecia naszego Odkupienia, który będziemy obchodzić w 2033 roku.

Czym jest jubileusz i skąd się wzięła w Kościele praktyka jego obchodzenia?

Jubileusz nie jest ludzkim pomysłem – jest darem Boga. W Starym Testamencie, w Księdze Kapłańskiej, czytamy o Roku Jubileuszowym, który jako wielokrotność szabatu przypadał co pięćdziesiąt lat. Wtedy dłużnicy zwalniani byli ze swych zobowiązań, więźniowie odzyskiwali wolność, ziemia wracała do pierwotnych właścicieli, ludzie odnawiali swe przymierze z Bogiem i z bliźnim. To był rok przebaczenia, odpoczynku i nadziei. Ludzie powstrzymywali się od ciężkiej pracy, a niekiedy nie uprawiali ziemi, niejako dając jej też odpocząć, jak Bóg odpoczął po sześciu dniach stwarzania świata – jak czytamy w Księdze Rodzaju.

Kościół przejął tę praktykę obchodzenia jubileuszu. Pierwszy chrześcijański Rok Święty ogłosił papież Bonifacy VIII w roku 1300. Od XVI wieku zwyczajne jubileusze obchodzone są co 25 lat. Oprócz tego z racji szczególnych okazji ogła-

szane są Nadzwyczajne Jubileusze, jak chociażby ostatnio w 2016 – Nadzwyczajny Jubileusz Miłosierdzia.

Jubileusz – zwany także Rokiem Świętym, to czas otwartych Drzwi Świętych w rzymskich Bazylikach Większych, jako znaku otwartego serca Boga Ojca – to czas, gdy Bóg mówi słowami Chrystusa: „Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a Ja was pokrzepię!” (Mt 11, 28). Rok Jubileuszowy, to czas zyskiwania odpustów, to znaczy darowania doczesnych kar zaciągniętych wskutek grzechów; czas szczególnego Bożego błogosławieństwa i nadzwyczajnej łaski – czas miłosierdzia.

Rok 2025 jest kolejnym Jubileuszem Zwyczajnym. Papież Franciszek ogłosił go pod znamieniem hasłem: *Pielgrzymi nadziei*, bo świat dzisiaj naprawdę potrzebuje nadziei – większej niż lęk, silniejszej niż rozpacz. To nie jest jubileusz rozrywki, ale duchowej wędrówki – do Boga, do naszej Ojczyzny, która jest w niebie, duchowej wędrówki do bliźniego, do prawdy o sobie.

Wędrując, wybiegamy myślą w nieodległą przyszłość. Przed nami w roku 2033 jubileusz dwutysiąclecia Odkupienia – wtedy bowiem mija 2000 lat od męki, śmierci i zmartwychwstania Pana Jezusa, a więc tego, co najważniejsze dla naszej wiary. Będzie to Wielki Jubileusz Krzyża i Zmartwychwstania – święty czas, kiedy

Kościół na całym świecie znów stanie u stóp Krzyża i wyzna: „Jezus żyje i króluje!”

To wielkie wydarzenie musi być przygotowane modlitwą, wiarą i nawróceniem. Od Wielkanocy ubiegłego roku Kościół w Polsce przygotowuje się na ten jubileusz przez dziewięcioletnią nowennę. Jednym z elementów tego przygotowania jest między innymi ten dostojny orszak w Roku Jubileuszowym 2025.

W ten sposób chcemy także przygotować się na mały, ale nie mniej doniosły jubileusz, jakim jest przypadające za rok dziesięciolecie *Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Chrystusa za Króla i Pana*, który naród polski wypowiedział w 2016 roku w sanktuarium Bożego Miłosierdzia.

Niech więc obecny Jubileusz 2025 będzie czasem, gdy Chrystus na nowo obejmuje tron naszych serc. Niech przygotowuje nas do Jubileuszu Odkupienia w 2033 roku, gdy z całą ludzkością uroczymy zaśpiewamy: „Zwycięzca śmierci, piekła i szatana, wychodzi z grobu dnia trze-

ciego z rana!” Niech udział w tym orszaku obudzi w nas zapał do kroczenia za Chrystusem Królem w całym naszym życiu.

Idziemy dziś jako pielgrzymi nadziei. Idziemy ulicami królewskiego miasta Krakowa. To symbol, że mamy iść przez ten świat, który często nie wie, dokąd zmierza. Ale my wiemy! Idziemy za Chrystusem Królem, który nie rządzi siłą, lecz miłością. Nie nakłada kajdan, lecz wyzwala. Nie lęka się cierpienia, lecz przemienia je w zwycięstwo.

Niech więc Chrystus panuje – w naszych sercach, w naszym domu, w szkole. miejscu pracy – w naszej Ojczyźnie! I niech w ten sposób wypełniają się prorocze słowa papieża Piusa XI, które wyraził w liście apostolskim *Quas ante annos* z okazji Międzynarodowego Kongresu Chrystusa Króla w Poznaniu w 1937 roku: „[...] **na tej polskiej ziemi kłaść będziecie podwaliny pod nowe opatrnościowe dzieła ku czci Chrystusa Króla**”.

PROF. DR HAB. INŻ. TADEUSZ KULIK
PREZES AKCJI KATOLICKIEJ ARCHIDIECEZJI
WARSZAWSKIEJ

28. ROCZNICA KANONIZACJI JADWIGI ANDEGAWEŃSKIEJ – KRÓLA POLSKI

WYSTĄPIENIE PODCZAS NARODOWEGO ORSZAKU CHRYSZTUSA KRÓLA

Święta Jadwiga z Andegawenów, prawnuczka Władysława Łokietka, wnuczka Kazimierza Wielkiego, jest jedynym zarówno koronowanym, jak i kanonizowanym Królem Polski. Koronowana w dniu 16 października 1384 roku, panowała przez prawie 15 lat, aż do przedwczesnej śmierci w połogu, w dniu 17 lipca 1399 roku.

W życiu swym łączyła sprawy doczesne z Bożymi, działalność świecką z kontemplacją i życiem pokutnym. Dbała o sprawiedliwość i pokój. Rozwijała szpitale i przytułki. Wspierała naukę, fundując bursę dla studentów polskich w Pradze, odnawiając Akademię Krakowską i uzyskując zgodę papieską na otwarcie wydziału teologii w Krakowie, a tym samym położyła fundament pod rozwój Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Rezygnując ze szczęścia osobistego w imię chrztu Litwy i unii dwóch narodów, zawarła małżeństwo ze starszym od siebie o 20 lat Władysławem Jagiełłą, Wielkim Księciem Litewskim. Można powiedzieć, że złożyła swoje życie w ofierze dla Boga i Polski. Dobiegając kresu swych dni, zawierzyła Maryi powierzoną swej trosce Koronę Królestwa Polskiego.

Jadwiga pielgrzymowała na Jasną Górę, by modlić się przed tak droгим nam, Polakom, obrazem Maryi Królowej Polski i rozmawiać z ojcami Paulinami, których z Węgier do Polski sprowadził jej ojciec, Ludwik, król Węgier i Polski.

Wychowawca królów i dziejopisarz polski ksiądz Jan Długosz pisał o Jadwidze: „**Wszystko, co mówiła lub czyniła, znamionowało powagę sędziwego wieku**”.

Ksiądz Stanisław ze Skarbimierza, prawnik i myśliciel polityczny, pierwszy rektor odnowionego Uniwersytetu i spowiednik królów, w dniu pogrzebu Jadwigi mówił: „**Królowa była ozdobą kleru, rosą dla biednego, kolumną Kościoła, łaskawością dla dostojników, czułą opiekunką obywateli, matką biednych, ucieczką nędzarzy, obrończynią sierot, kotwicą słabych, opiekunką wszystkich poddanych.**”

Święty Jan Paweł II, Papież i były Arcybiskup Metropolita Krakowa, beatyfikował Jadwigę 31 maja 1979 roku w Rzymie, a 8 czerwca 1997 roku kanonizował ją w Krakowie – aby nauczyć nas ubiegania się o jej orędownictwo, także w sprawach ojczystych. Pamiętał, że to właśnie w rocznicę jej koronacji Konklawe wybrało go na tron papieski. Dokładnie dzisiaj, w Święto Zesłania Ducha Świętego, przypada 28. rocznica jej kanonizacji i wspomnienie liturgiczne obchodzone w Kościele Powszechnym.

Są to znaki, których nie wolno lekceważyć, a zwłaszcza w królewskim Krakowie. W czasach bardzo trudnych dla Polski roztropnym jest zawierzenie świętej Jadwidze spraw Ojczyzny, aby wstawiała się u Boga za Polską. Powinniśmy

podjąć starania, aby św. Jadwiga Królowa dołączyła do grona Patronów Polski.

Dziś, gdy zabiegamy o powszechne i chętne uznanie przez wszystkich Polaków królowania Jezusa Chrystusa nad Polską, słusznym jest zabiegać o wsparcie tego dzieła przez świętą Jadwigę, która za swych ziemskich dni była rzeczywistym i prawnym władcą, a panowanie swe i czyny poddawała roztropnie i chętnie Zbawicielowi i Maryi.

Gdy niektórzy pytają, po co nazywać Jezusa Chrystusa Królem, skoro nastały czasy demokracji, nie wolno zapominać, że to nie panowanie Chrystusa przedstawiane jest przez nas na wzór ludzki, ale, że panowanie prawdziwie chrześcijańskich władców – właśnie takich jak święta Jadwiga – kształtowane było na podobieństwo panowania Chrystusa – Króla Królów i Pana Panów. Z jakże wielkim pożytkiem dla narodów.

KRÓLUJ NAM, JEZU CHRYSSTE – ZAWSZE I WSZĘDZIE!

PROF. DR HAB. INŻ. ANDRZEJ FLAGA
PRZEWODNICZĄCY ZARZĄDU OGÓLNOPOLSKIEGO DZIEŁA
INTRONIZACJI JEZUSA CHRYSZTUSA KRÓŁA

JUBILEUSZ 10-LECIA PROKLAMACJI AKTU INTRONIZACYJNEGO

WYSTĄPIENIE PODCZAS NARODOWEGO ORSZAKU CHRYSZTUSA KRÓŁA

Drodzy Czcciele Jezusa Chrystusa Króla!

1. KRÓTKIE KALENDARIUM NAJWAŻNIEJSZYCH WYDARZEŃ DOTYCZĄCYCH DZIEŁA INTRONIZACJI W LATACH 1996-2016

W tym okresie działało kilkanaście różnych zrzeszeń intronizacyjnych, które podejmowały wiele wspólnych działań i spotkań formacyjnych, wiele apeli, stanowisk, listów, materiałów drukowanych, przesłanych następnie do wszystkich członków KEP, prezydentów, premierów, ministrów, posłów, senatorów, proboszczów. Działania te zostały najobszerniej przedstawione w Biuletynie „Samorządna Polska Nr 11, Wydanie Jubileuszowe: Zmagania o Polskę Chrystusową”, Kraków 2011, w którym na 240 stronach A4 ukazane są 10-letnie starania o należne miejsce dla Jezusa Chrystusa Króla w naszym Narodzie i Państwie.

Środowiska narodowo-patriotyczne i katolickie związane z Dzielą Intronizacji zorganizowały siedem ogólnopolskich, wielotysięcznych Marszy dla Jezusa Króla Polski, kolejno w Warszawie 13.09.2009, Krakowie 8.05.2010, Warszawie 19.10.2010 (największy jak dotąd marsz z udziałem ok. 8 tys. uczestników), Lublinie 9.11.2010, Wrocławiu 19.03.2011, Gdańsku 27.05.2012 i Warszawie 12.09.2015 r.

Marsze dla Jezusa Króla Polski były wielką manifestacją wiary i przynależności ich uczestników

do Jezusa Chrystusa Króla Polski w porządku duchowym. Ukazały one, że najważniejszą Polską Racją Stanu jest uznanie przez Naród, władzę świecką i duchową, Jezusa Chrystusa jako Króla Narodu i Państwa Polskiego.

W 2013 r. biskupi dokonali reorganizacji dotychczasowego Zespołu KEP ds. Społecznych Aspektów Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla i powołali do istnienia Zespół ds. Ruchów Intronizacyjnych, do którego oddelegowali 10 biskupów, w tym 2 arcybiskupów, do dialogu i prac z przedstawicielami ruchów intronizacyjnych, gotowych do współpracy z tym Zespołem. Przewodniczył Zespołowi bp Andrzej Czaja, przewodniczący Komisji Nauki i Wiary KEP. W sumie odbyło się kilkanaście spotkań obydwu zespołów w Częstochowie, a ich efektem było m.in.:

- ◆ Przygotowanie treści Aktu Intronizacyjnego
- ◆ Opracowanie i wydanie Nowenny przed *Jubileuszowym Aktem Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana*, odprawionej w niemal wszystkich parafiach Kościoła katolickiego w Polsce
- ◆ Opracowanie i wydanie Modlitewnika Czciocieli Jezusa Chrystusa Króla – *Króluj nam, Chryste!*
- ◆ Opracowanie Komentarza do *Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana*

- ◆ Opracowanie różnych materiałów formacyjnych i materiałów do katechez związanych z Intronizacją.

Ważnym wydarzeniem podsumowującym pracę obydwu zespołów było zorganizowanie sympozjum, a następnie opracowanie i wydanie materiałów w formie książkowej z Ogólnopolskiego Sympozjum Sprawozdawczo-Naukowego: *Królowanie Jezusa w Polsce-zaangażowanie ruchów intronizacyjnych i głos Magisterium Kościoła*, które odbyło się na Jasnej Górze 10.10.2015 r. Było to sympozjum przełomowe, gdy chodzi o późniejsze stanowiska i decyzje Episkopatu Polski w sprawie Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla w Polsce.

W dniu 19.11.2016 r. w Bazylice Bożego Miłosierdzia w Krakowie-Łagiewnikach, w przeddzień święta Chrystusa Króla w Krakowie-Łagiewnikach, na zakończenie Roku Świętego Miłosierdzia, z udziałem najwyższych władz kościelnych i państwowych oraz 200 tys. wiernych proklamowany został *Jubileuszowy Akt Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana naszej Ojczyzny i Państwa Polskiego* (w skrócie Akt Intronizacyjny). Władzę duchowną reprezentowało 50 pasterzy Kościoła katolickiego w Polsce w asyście 1000 kapłanów. Władzę świecką reprezentował prezydent Andrzej Duda, członkowie rządu i parlamentu.

2. NAJWAŻNIEJSZE FORMY AKTYWNOŚCI DZIEŁA INTRONIZACJI PO AKCIE INTRONIZACYJNYM

Po Akcie Intronizacyjnym przez kolejne lata miały miejsce obchody rocznicowe tego historycznego wydarzenia w Sanktuarium Łagiewnickim. Z pierwszych trzech obchodów wydane zostały następujące książki-albumy, które wysłaliśmy m.in. do wszystkich Pasterzy Kościoła katolickiego w Polsce, wybranych Ojców Duchownych i Rządzących Polską:

- ◆ Trzeba, aby Chrystus Królował

- ◆ *Niepodległa Polska Królestwem Chrystusa*
- ◆ *Króluj nam, Chryste!*

5 lutego w Krakowie-Łagiewnikach powołano do istnienia Ogólnopolskie Dzieło Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla, wraz z Zarządem i Radą tego Dzieła. W dniach 4-7 listopada 2021 r. w Warszawie odbył się Ogólnopolski Kongres Jezusa Chrystusa Króla pod hasłem: *W diecezjach i parafiach „Króluj nam, Chryste!”* – realizacja Jubileuszowego Aktu Intronizacyjnego. Na zakończenie Kongresu, w niedzielę, 7.11.2021 r. miał miejsce 2-tysięczny Orszak Jezusa Chrystusa Króla od Bazyliki Świętego Krzyża przez ul. Krakowskie Przedmieście do Archikatedry św. Jana Chrzciciela.

Kolejne Orszaki Chrystusa Króla odbywały się w ramach obchodów rocznicowych proklamacji Aktu Intronizacyjnego najpierw w Krakowie i w Warszawie, a w 2024 r. w stolicach 8 metropoli: Krakowie, Warszawie, Przemyślu, Szczecinie, Katowicach, Wrocławiu, Gdańsku i Olsztynie.

Nasze prośby i oczekiwania względem pasterzy, duszpasterzy i rządzących Polską oraz materiały informacyjne, formacyjne i organizacyjne dotyczące Dzieła Intronizacji przedstawiliśmy obszernie w: 15 Biuletynach „Samorządna Polska” i 11 Biuletynach ODIJChK „Króluj nam, Chryste!”

Wszystkie te Biuletyny oraz wydawnictwa książkowe i formacyjne dotyczące Dzieła Intronizacji są dostępne w wersji elektronicznej na naszych trzech stronach internetowych: intronizacja.pl, dzielointronizacji.pl i krolujnamchryste.pl

3. JUBILEUSZ 10-LECIA PROKLAMACJI AKTU INTRONIZACYJNEGO

Jubileusz ten będzie miał miejsce w przyszłym roku w Sanktuarium Łagiewnickim. Przed Uroczystością Chrystusa Króla Wszechświata zorganizujemy specjalne sympozjum poświęcone temu Jubileuszowi i całemu Dziełu Intronizacji.

W KOŚCIELE, NARODZIE I PAŃSTWIE POLSKIM KRÓLUJ NAM, CHRYSTE!

ETAP II – PRZEMARSZ ULICAMI KRAKOWA: BONARKA, STARE PODGÓRZE, KAZIMIERZ

JAN ŁOPUSZAŃSKI
CZŁONEK RADY
OGÓLNOPOLSKIEGO
DZIEŁA
INTRONIZACJI
JEZUSA CHRYSTUSA
KRÓLA

STULECIE ENCYKLIKI *QUAS PRIMAS* PIUSA XI O CHRYSTUSIE KRÓLU

WYSTĄPIENIE PODCZAS NARODOWEGO ORSZAKU CHRYSTUSA KRÓLA

W obecnym, 2025 roku, dokładnie 11 grudnia, obchodzimy stulecie encykliki Piusa XI *Ouas primas* o Chrystusie Królu.

Papież Pius XI był przekonany, że trzeba rozszerzać wśród ludu [...] znajomość królewskiej godności Zbawiciela [...] a do tego [...] przyczyni [się] ustanowienie [...] święta Chrystusa Króla. [...] Papież zauważył, że dla pouczenia ludzi w prawdach wiary [...] skuteczniejsze są doroczne obchody świętych tajemnic, niż choćby najpoważniejsze dowody Kościoła nauczającego; te bowiem zazwyczaj dostępne są niewielkiej tylko liczbie mężów uczonych [a uroczystości] pouczają wszystkich wiernych.

Pius XI jasno przypominał, że: „nawałnica zła [...] nawiedziła świat, ponieważ bardzo wielu usunęło Jezusa Chrystusa i Jego najświętsze prawo z własnych obyczajów, z życia prywatnego, rodzinnego i publicznego”. O tej nawałnicy zła papież pisał w roku 1925 – raptem kilka lat po pierwszej wojnie światowej i dodał, że w przyszłości nie zajaśnieje pewna nadzieja stałego pokoju między narodami, dopóki tak jednostki, jak państwa stonąć będą i zaprzeczać panowaniu Zbawcy naszego. Pisał to kilkanaście lat przed drugą wojną światową. Czy świat posłuchał Ojca Świętego?

Minęła druga wojna światowa, rzekomo minął komunizm, minęło lat sto, a przed czym dziś stoi świat? Czy światu bliżej dziś, czy może dalej do Chrystusa, niż w roku wydania encykliki *Quas primas*? Jak Polska sytuje się w tym porównaniu? Czy Polska dziś bliżej Boga jest, niż wtedy była? A ta część Kościoła świętego, która żyje na ziemi, w doczesności, która dopiero pielgrzymuje do domu Ojca, czy dziś bardziej wierna jest Jezusowi Chrystusowi, niż przed stu laty?

Pius XI szukał lekarstwa przeciw zarazie, która zatruwa społeczeństwo, czyli przeciwko zeświecczeniu czasów obecnych, [przeciwko] tzw. laicyzmowi, jego błędom i niecnym usiłowaniom. Zbrodnia laicyzmu przeczy panowaniu Chrystusa nad wszystkimi narodami; odmawia Kościołowi władzy nauczania ludzi, wydawania praw, rządzenia narodami, którą [Kościół] otrzymał [...] od Chrystusa [...], aby prowadził ludzi do szczęścia wiekuistego.

Zaczęto [...] zrównywać religię Chrystusową – mówił Papież – z innymi religiami fałszywymi i stawiać ją bezczelnie w tym samym rzędzie [...] podporządkowano ją pod władzę świecką i wydano [...] na samowolę [...] panujących; dalej [...] poszli [...] którzy umyśleli [...] zastąpić religię Bożą [...] religią naturalną [...] nie brakło państw, które sądziły, że mogą się obejść bez Boga, że ich religią bezbożność i lekceważenie Boga.

Papież miał nadzieję, że coroczna uroczystość Chrystusa Króla sprowadzi na nowo społeczeństwo do najukochańszego Zbawiciela. Przypominał, że Królestwo [Chrystusa] przeciwstawia się jedynie królestwu szatana i mocom ciemności, a wymaga od swych zwolenników nie tylko, aby, wyrzekłszy się bogactw i dóbr doczesnych, odznaczali się skromnością obyczajów i łaknęli i pragnęli sprawiedliwości, lecz także, aby zaparli się siebie samych i krzyż swój nieśli. Ten sam Papież trzy lata wcześniej, w 1922 roku, napisał encyklikę *Ubi arcano Dei*, którą ustanowił w Kościele Akcję Katolicką. Jakże dalekowzrocznie!

Zadaniem istotnym Akcji Katolickiej było przygotować zastępy katolików świeckich do roztropnego i mężnego działania w świecie, w którym upadły trony i upowszechniona została demokracja. Uroczystość Chrystusa Króla jest zaś uroczystością patrolną Akcji Katolickiej. Mądryemu dość.

PIOTR PIKUŁA
STOWARZYSZENIE „RÓŻA”, CZŁONEK RADY
OGÓLNOPOLSKIEGO DZIEŁA INTRONIZACJI
JEZUSA CHRYSZTUSA KRÓLA

SŁUŻEBNICA BOŻA ROZALIA CELAKÓWNA APOSTOLKĄ INTRONIZACJI

WYSTĄPIENIE PODCZAS NARODOWEGO ORSZAKU CHRYSZTUSA KRÓLA

Narodowy Orszak Chrystusa Króla, w którym uczestniczymy, kieruje nasze myśli ku osobie skromnej krakowskiej pielęgniarki, Służebnicy Bożej Rozalii Celakówny. To właśnie jej Pan Jezus przekazał wezwanie: „Jest ratunek dla Polski: jeżeli mnie uzna za swego Króla i Pana w zupełności przez intronizację, nie tylko w poszczególnych częściach kraju, ale w całym państwie z rządem na czele. To uznanie ma być potwierdzone porzuceniem grzechów i całkowitym zwrotem do Boga”. Orędzie zawarte w jej pismach przyczyniło się do powstania Dzieła Intronizacji Jezusa Króla Polski, i to pragnienie realizacji tego dzieła gromadzi nas tu dzisiaj.

Rozalia urodziła się w 1901 roku w podhalańskiej wsi Jachówka jako najstarsza z ośmiorga rodzeństwa. Jej rodzice byli bardzo pobożnymi ludźmi, którzy kładli nacisk na religijne wychowanie dzieci. Z wiekiem wiara Rozalii stawała się coraz bardziej dojrzała, co zaowocowało pragnieniem całkowitego poświęcenia się Bogu. Podążając za wewnętrznym głosem jako młoda kobieta opuściła rodzinny dom i zamieszkała w Krakowie. Pragnęła wstąpić do zakonu klauzurowego, jednak Pan Bóg inaczej pokierował jej życiem. Pod wpływem nakazu, który otrzymała od Pana Jezusa, podjęła pracę w Szpitalu św. Łazarza w Krakowie na oddziale dermatologicznym, gdzie zajmowała się chorymi wenerycznie. Zderzenie ze sposobem życia pacjentów było dla niej ogromnym wstrzą-

sem. Rozalia podjęła jednak służbę chorym nie tylko w zakresie obowiązków zawodowych, lecz także w wymiarze duchowym. Modliła się za nich i czuwała nocami przy łózkach konających, wypraszając nawet zatwardziałym grzesznikom łaskę skruchy i nawrócenia w obliczu zbliżającego się spotkania z Bogiem Sprawiedliwym Sędzią. Po wielu latach ciężkiej pracy oraz życia wypełnionego modlitwą i wyrzeczeniami zmarła 13 września 1944 roku. W jej pogrzebie wzięło udział wielu ludzi uznających w niej przykład świętobliwego życia, a jej spowiednik rozpoczął starania o wyniesienie jej na ołtarze. Wtedy okazało się, że skromna krakowska pielęgniarka była mistyczką, której Pan Jezus powierzył niezwyklej wagi misję. Miała wezwać ludzi do uznania królewskiej władzy Chrystusa, do poszanowania Jego praw i okazywania Mu należnej czci. W wizjach, które dane jej były jeszcze przed wybuchem II wojny światowej, Zbawiciel wzywał Polaków do nawrócenia, gdyż w przeciwnym wypadku na cały naród spadnie surowa kara za popełniane morderstwa, grzechy nieczystości i nienawiść.

W obliczu zbliżającej się globalnej katastrofy Rozalia pisała: „Wielkie i straszne są grzechy i zbrodnie Polski. Sprawiedliwość Boża chce ukarać ten naród za grzechy, a zwłaszcza za grzechy nieczyste, morderstwa i nienawiść. Jest jednak ratunek dla Polski: jeżeli mnie uzna za swego Króla i Pana w zupełności przez Intronizację, nie tylko

w poszczególnych częściach kraju, ale w całym Państwie z Rządem na czele. To uznanie ma być potwierdzone porzuceniem grzechów i całkowitym zwrotem do Boga”.

W innym miejscu Rozalia dodała: „Nie możemy być uczniami Jezusowymi, ani też Jego kochać, jeżeli nie kochamy dusz naszych bliźnich, nie troszcząc się o ich nawrócenie do Pana Boga. Żarliwość nasza o zbawienie dusz, o nawrócenie grzeszników powinna być podobną do żarliwości Samego Pana Jezusa. Nie ma mowy o zrealizowaniu Królestwa Bożego w społeczeństwach, jeżeli dusze wpraw nie porzucą grzechów i występków, dopóki nie zawrócą na drogę cnoty. Musimy wszyscy ukochać Pana Boga, Królestwo Boże, to Królestwo pokoju i miłości. Wszystko czynmy, co tylko jest w naszej mocy, by Pan Bóg był poznany i ukochany przez cały świat”. To wezwanie jest wciąż aktualne. Dziś idziemy w Narodowym Orszaku Chrystusa Króla, by przez świadectwo żywej wiary wyrazić naszą troskę o nawrócenie – nas samych i naszych bliźnich, by krocząc przez życie drogą cnót chrześcijańskich, realizować w naszej ojczyźnie Królestwo Boże, to Królestwo pokoju i miłości.

W opublikowanym przez Konferencję Episkopatu Polski Komentarzu do *Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa za Króla i Pana* możemy przeczytać, że sprawa oddania Polski pod panowanie Jezusa Króla stała się głośna w związku z wszczęciem w archidiecezji krakowskiej w 1996 roku

procesu beatyfikacyjnego Sługi Bożej Rozalii Celakówny. W Komentarzu tym czytamy: „Wieść o tego typu żądaniach Jezusa w objawieniach danych Celakównie szybko się rozniosła. Pojawiło się wiele inicjatyw oddolnych, których celem było doprowadzenie do aktu intronizacyjnego”. W dokumencie tym biskupi dostrzegli niezwykłą zbieżność myśli rzeszy wiernych, inspirowanej nie tylko prywatnymi objawieniami, ale mającą wyraźne podstawy biblijne i szerokie rozwinięcie w nauczaniu Kościoła, szczególnie w encyklice *Quas Primas* Piusa XI. Wobec tego pasterze Kościoła dostrzegli w niej bardzo konkretny oddźwięk zmysłu wiary ludu Bożego i wyrazili zgodę na uroczystą proklamację Aktu, w którym wybrzmiały słowa uznania Panowania Chrystusa nad Polską i całym naszym Narodem, żyjącym w Ojczyźnie i w świecie.

Dzisiaj, gdy mija już 9 lat od proklamacji *Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana*, idziemy przez Kraków w Narodowym Orszaku Chrystusa Króla, by przypomnieć wszystkim Polakom o naszych płynących z wiary zobowiązaniach. Idziemy w przekonaniu, że wśród nas jest również obecna duchowo skromna krakowska pielęgniarka, której Chrystus powierzył wielkie dzieło Intronizacji. Rozalia jest dzisiaj z nami i swoją modlitwą przed Bożym tronem wyprasza nam łaski potrzebne do budowania Królestwa Chrystusowego w naszej Ojczyźnie. Służebnico Boża Rozalio Celakówno – przyczyniaj się za nami!

LITANIA DO ŚWIĘTYCH I BŁOGOSŁAWIONYCH OBECNYCH W RELIKWIACH NIESIONYCH PODCZAS NARODOWEGO ORSZAKU CHRYSZTUSA KRÓLA

Kyrie, elejson, Chryste, elejson, Kyrie, elejson.

Chryste, usłysz nas, Chryste, wysłuchaj nas.

Ojcze z nieba, Boże, zmiłuj się nad nami.

Synu Odkupicielu świata, Boże, zmiłuj się nad nami.

Duchu Święty, Boże, zmiłuj się nad nami.

Święta Trójco, jedyny Boże, zmiłuj się nad nami.

Nad Polską, Ojczyznę naszą, zmiłuj się, Panie.

Nad narodem męczenników, zmiłuj się, Panie.

Nad ludem zawsze wiernym Tobie,
zmiłuj się, Panie.

Jezu nieskończenie miłosierny, zmiłuj się nad nami.

Jezu nieskończenie mocny, zmiłuj się nad nami.

Jezu, nadziejo nasza, zmiłuj się nad nami.

Święty Archaniele Michale, módl się za nami.

Święty Archaniele Rafale, módl się za nami.

Święty Archaniele Gabrielu, módl się za nami.

O Maryjo, Bogurodzico, Królowo Polski,
Strażniczko Polski, módl się za nami.

Święty Józefie, podpora rodzin, patronie
czasów ostatecznych, módl się za nami.

Święty Joachimie, patronie małżeństw, módl się za nami.

Święta Anno, patronko małżeństw, matek
i wdów, módl się za nami.

**Idą z nami w relikwiach świętych Apostołów
i Ewangelistów:**

Święty Piotrze, apostołe, męczenniku –
módl się za nami

Święty Andrzeju, apostołe, męczenniku;

Święty Judo Tadeuszu, apostołe, patronie spraw
beznadziejnych, męczenniku;

Święty Szymonie Kananejczyku, gorliwy
apostołe, męczenniku;

Święty Bartłomieju Natanaelu z Ptolemaidu –
apostołe, męczenniku;

Święty Filipie z Betsaidy, apostołe, męczenniku;

Święty Jakubie Większy, apostołe, męczenniku;

Święty Jakubie Mniejszy, apostołe, męczenniku;

Święty Tomasz zwany Bliźniakiem, apostołe,
męczenniku;

Święty Mateuszu, apostołe i ewangelisto,
męczenniku;

Święty Janie, apostołe i ewangelisto, umiłowany
uczniu Chrystusa, patronie
czasów ostatecznych;

Święty Marku, ewangelisto;

Święty Łukaszu, ewangelisto;

Święty Pawle z Tarsu, Apostole narodów,
męczenniku.

Idą z nami Papieże:

Święty Klemensie I, męczenniku,
apostołe pokoju – módl się za nami

Święty Grzegorz Wielki, reformatorze
kalendarza, patronie od zarazy;

Święty Piusie V, zwycięzco spod Lepanto;
Święty Piusie X;
Święty Janie Pawle II, papieżu Polaku, patronie rodzin.

Idzie z nami Patron Dzieł Intronizacyjnych:

Święty Jose Sanchezie del Rio, męczenniku,
patronie dzieł intronizacyjnych Jezusa
Chrystusa Króla
i patronie młodzieży – módl się za nami.

Idą z nami Patroni rodzin:

Święta Joanno Beretta Molla, patronko kobiet
rodzących i matek – módl się za nami
Święty Gerardzie Majello, patronie kobiet
ciężarnych i dzieci poczętych;
Święta Balsameo Karmicielko, patronko matek
karmiących.

Idą z nami Patroni Polski:

Święty Stanisławie, Ojcie Ojczyzny –
módl się za nami
Święty Wojciechu, główny patronie Polski;
Święty Andrzej Bobolo, patronie Polski,
męczenniku za wiarę;
Święta Jadwigo Królowo, patronko Polski
i młodzieży żeńskiej;
Święta Jadwigo, Księżno Polska, patronko Śląska;
Święty Kazimierz Królewicz, patronie
Królestwa Polskiego i Litwy;
Święty Jacku Odrowążu, Apostole Rusi;
Święty Janie z Kęt, patronie profesorów
i studentów;
Święty Stanisławie Kostko, patronie młodzieży;
Święty Wacławie, patronie Katedry Wawelskiej;
Święty Florianie, patronie Krakowa i strażaków;
Święta Kingo, patronko Polski i górników;

Święty Jozefacie Kuncewicz, biskupie, patronie
Rusi i chrześcijańskiej jedności Słowian;

Błogosławiony Władysławie z Gielniowa,
patronie Warszawy;

Błogosławiony Janie z Dukli, patronie
rycerstwa polskiego;

Błogosławiona Bronisława, patronko Królestwa
Polskiego i diecezji Opolskiej.

Idą z nami Patroni i założyciele zakonów:

Święty Benedykcie, założycielu Zakonu
Benedyktynów, patronie Europy –
módl się za nami

Święty Franciszku z Asyżu, stygmatyku,
założycielu Zakonu Franciszkanów;

Święty Antoni Padewski, patronie Zakonu
Franciszkanów i rzeczy zagubionych;

Święty Józefie Kalasancjuszu, założycielu Zakonu
Pijarów i szkół powszechnych;

Święty Pawle Pustelniku, patronie Zakonu
Paulinów;

Święty Janie Bosco, założycielu Zakonu
Salezjanów, patronie od zarazy;

Święty Ignacy Loyolo, założycielu Zakonu
Jezuitów;

Święty Dominiku Guzmanie, założycielu Zakonu
Dominikanów;

Święta Klaro z Asyżu, założycielko Zakonu
Klarysek, patronko chorych na oczy, radia,
telewizji i malarzy;

Święty Janie Boży, założycielu Zakonu
Bonifratrów, patronie lecznictwa naturalnego;

Święty Albercie Chmielowski, założycielu
Zakonów Albertynów i Albertynek, patronie
ubogich;

Święty Wincencie Pallotti, założycielu Zakonu
Pallotynów, patronie Akcji Katolickiej;

Święty Klemensie Hofbauerze, patronie Zakonu Redemptorystów i patronie Warszawy;

Święty Stanisławie Papczyński, założycielu Zgromadzenia Ojców Marianów, obrońco życia poczętego;

Święty Kamilu de Lelis, założycielu Zakonu Kamilianów, patronie szpitali, chorych, pielęgniarek i pielęgniarzy;

Święty Wincencie a Paulo, współzałożycielu Zakonu Sióstr Szarytek i patronie dzieł miłosiernych;

Święta Ludwiko de Marillac, współzałożycielko Zakonu Sióstr Szarytek;

Święty Bazyli Wielki, założycielu Zakonu Bazylianów;

Święty Kasprze del Bufalo, założycielu Misjonarzy Krwi Chrystusa;

Święty Antoni Mario Zaccaria, założycielu Zakonu Barnabitów;

Święty Józefie Pelczarze, biskupie, założycielu Zakonu Sióstr Sercanek, Biczu Boży na masonów;

Święty Franciszku Salezy, założycielu Zakonu Sióstr Wizytek, Patronie Zakonu Salezjanów i Doktorze Kościoła;

Święta Elżbieto, Węgierska Królewiczko, założycielko Sióstr Elżbietanek, Patronko Niemiec i Węgier;

Święta Joanno Franciszko de Chantal, współzałożycielko Zakonu Sióstr Wizytek;

Święta Urszulo Ledóchowska, założycielko Zakonu Urszulanek, wielka orędowniczko niepodległej Polski;

Błogosławiona Bernardyno Mario Jabłońska, współzałożycielko Zakonu Sióstr Albertynek;

Błogosławiony Franciszku Jordanie, założycielu Zgromadzenia Salwatorianów i Salwatorianek;

Błogosławiony Honoracie Koźmiński, założycielu 27 zakonów i zgromadzeń;

Błogosławiony Edmundzie Bojanowski, założycielu Zakonu Sióstr Służebniczek;

Błogosławiona Franciszko Siedliska, założycielko Zakonu Sióstr Nazaretanek;

Błogosławiona Celino Borzęcka, założycielko Zakonu Sióstr Zmartwychwstanek.

Idą z nami Doktorzy Kościoła:

Święty Bonawenturo, biskupie, doktorze Kościoła – módl się za nami

Święta Tereso z Avilla, doktorze Kościoła;

Święty Wawrzyńcu Justiniani, doktorze Kościoła;

Święty Grzegorzu z Nazjanzu, doktorze Kościoła;

Święty Hieronimie, doktorze Kościoła.

Idą z nami Święci i Błogosławieni :

Święty Andrzeju Świeradzie – módl się za nami

Święty Maksymilianie Kolbe, męczenniku z Oświęcimia;

Święty Zygmuncie Szczęśny-Feliński, biskupie wygnańcu;

Święty Rafale Kalinowski, patronie Sybiraków i żołnierzy;

Błogosławiony Jerzy Popiełuszko, męczenniku za Polskę;

Błogosławiony Stefanie Wyszyński, Prymasie Tysiąclecia;

Błogosławiony Józefie Stanku, męczenniku Powstania Warszawskiego;

Błogosławiona Karolino Kózkówno, męczennico, patronko młodzieży katolickiej i osób molestowanych;

Błogosławiony Jerzy Matulewicz, arcybiskupie, patronie Litwy;

Błogosławiona Mario Tereso Ledóchowska, matko Afrykanów;

Błogosławiony Michale Tomaszku, męczenniku z Peru;

Błogosławiony Zbigniewie Strzałkowski, męczenniku z Peru;

Błogosławiony Michale Sopoćko, krzewicielu Bożego Miłosierdzia;

Błogosławiono Rózo Czacka, patronko niewidomych;

Błogosławiona Anielo Salawo, patronko studentów i osób nieuleczanie chorych;

Błogosławiona Siostró Stello wraz z 10 towarzyszkami, męczennicami z Nowogródka;

Błogosławiony Wincencie Lewoniuku wraz z 12 towarzyszami, męczennikami z Pratulina.

Idą z nami Święci Męczennicy i Wyznawcy:

Święty Ojciec Pio z Pietrelciny, stygmatyku – módl się za nami

Święty Janie Mario Vianneyu, patronie proboszczów i spowiedników;

Święty Konradzie z Parzham, patronie furtianów, otwierający drzwi w niebie;

Święta Rito z Cascia, patronko spraw beznadziejnych;

Święty Charbelu, potężny uzdrowicielu, patronie Kościoła czasów ostatecznych;

Święta Joanno D'Arc męczennico, patronko Francji, patriotów i walczących o niepodległość;

Święta Filomeno, Nowe Światło Kościoła Walczącego;

Święta Małgorzato Mario Alacoque, czcicielko Najświętszego Serca Jezusowego;

Święty Franciszku Ksawery, patronie misji katolickich, misjonarzy, Indii, Japonii i marynarzy;

Święty Maurze, uczniu świętego Benedykta;

Święty Ludwiku Maria Grignion de Montfort, niewolniku Maryi;

Święta Tereso od Dzieciątka Jezus, patronko misji katolickich, karmelitanek i teresjanek;

Święty Hubercie, patronie strażaków i myśliwych;

Święty Janie Neumannie, patronie chorujących na nowotwory;

Święty Alfonsie Mario Liguori, patronie spowiedników i adwokatów;

Święty Rochu, patronie od zarazy;

Święty Ludwiku Martin, ojciec św. Teresy od Dzieciątka Jezus;

Święta Mario Zellio Martin, matka św. Teresy od Dzieciątka Jezus;

Święta Rafko, patronko ludzi cierpiących i poszkodowanych przez lekarzy;

Święty Faustynie Miguezie, patronie ziołolecznictwa;

Święty Bonifacy Męczenniku, patronie kawalerów i nawróconych;

Święty Nimatullahu al-Hardini, ozdobo
Zakonu Maronitów;
Święta Mario Baouardy, mała Arabko,
oblubienico Ducha Świętego;
Święta Hiacynto, powierniczko tajemnic
fatimskich;
Święty Franciszku, powierniku tajemnic
fatimskich;
Święta Bernadetto Soubirous, powierniczko
objawień z Lourdes;
Święty Piotr z Werony, męczenniku,
patronie włókniarzy;
Święty Kryspinie, męczenniku, patronie
rzemieślników;
Święty Krescencie, patronie rzemieślników;
Święty Saturninie, patronie ludzi w podeszłym
wieku;
Święta Małgorzato z Kortony, patronko
fałszywie oskarżonych,
bezdomych i chorych umysłowo;
Święty Antoninie z Florencji, patronie
dobroczynności;
Święty Aleksy, patronie zakonów ubogich
i pielgrzymów;
Święty Filipie Nereuszu, patronie Rzymu;
Święty Wincencie Ferreuszu, patronie od zarazy;
Święty Gerwazy, męczenniku, patronie
dzieci i żniwiarzy;
Święty Homobonusie, patronie kupców
i szlachetnych ludzi;
Święta Klemenso;
Święty Janie Klimaku, pustelniku,
Ojcze Kościoła;
Święta Gertrudo Wielka, orędowniczko
dusz czyśćcowych;
Święta Eutropio, patronko wdów;

Święty Andrzeju Avellino, patronie
prawdomówności;
Święty Janie z Cypru, patronie jałmużników;
Święta Franciszko Rzymska, patronko kobiet
i kierowców;
Święty Marceli, męczenniku;
Święty Aleksandrze, męczenniku;
Święty Feliksie, męczenniku;
Święci męczennicy Rzymscy, patronowie czasów
trudnych;
Błogosławiony Bartolo Longo;
Błogosławiony Karolu Acutisie,
patronie Internetu;
Błogosławiony Kacprze Stanngassingerze,
patronie żywej wiary;
Błogosławiony Stefanie Nehme.

**Wszyscy Święci i Święte Boże, módlcie się
za nami.**

Wiarę w Ciebie i ufność w Maryi, daj nam,
o Panie.

Nadzieję w zwycięstwo dobrej sprawy,
daj nam, o Panie.

Miłość Polski, Ojczyzny naszej, daj nam, o Panie.

Męstwo, mądrość, łagodność i solidarność,
daj nam, o Panie.

Wszystkie dary Ducha Świętego, daj nam,
o Panie.

Służbę w świętej sprawie Twojej na ziemi,
daj nam, o Panie.

Wolność, chwałę, szczęście i pokój,
daj nam, o Panie.

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata,
przepuść nam, Panie.

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata,
wysłuchaj nas, Panie.

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata,
zmiłuj się nad nami.

ETAP III – DOJŚCIE DO KATEDRY WAWELSKIEJ

**ADORACJA PRZED NAJŚWIĘTSZYM
SAKRAMENTEM I ODNOWIENIE
JUBILEUSZOWEGO AKTU PRZYJĘCIA
JEZUSA CHRYSTUSA ZA KRÓLA I PANA
W KATEDRZE WAWELSKIEJ**

JUBILEUSZOWY AKT PRZYJĘCIA JEZUSA CHRYSTUSA ZA KRÓŁA I PANA

Nieśmiertelny Królu Wieków, Panie Jezu Chryste, nasz Boże i Zbawicielu! W Roku Jubileuszowym 1050-lecia Chrztu Polski, w roku Nadzwyczajnego Jubileuszu Miłosierdzia, oto my, Polacy, stajemy przed Tobą [wraz ze swymi władzami duchownymi i świeckimi], by uznać Twoje Panowanie, poddać się Twemu Prawu, zawierzyć i poświęcić Tobie naszą Ojczyznę i cały Naród.

Wyznajemy wobec nieba i ziemi, że Twego królowania nam potrzeba. Wyznajemy, że Ty jeden masz do nas święte i nigdy nie wygasłe prawa. Dlatego z pokorą chyląc swe czoła przed Tobą, Królem Wszechświata, uznajemy Tve Panowanie nad Polską i całym naszym Narodem, żyjącym w Ojczyźnie i w świecie.

Pragnąc uwielbić majestat Twej potęgi i chwały, z wielką wiarą i miłością wołamy: Króluj nam, Chryste!

- W naszych sercach – Króluj nam, Chryste!
- W naszych rodzinach – Króluj nam, Chryste!
- W naszych parafiach – Króluj nam, Chryste!
- W naszych szkołach i uczelniach – Króluj nam, Chryste!
- W środkach społecznej komunikacji – Króluj nam, Chryste!
- W naszych urzędach, miejscach pracy, służby i odpoczynku – Króluj nam, Chryste!
- W naszych miastach i wioskach – Króluj nam, Chryste!
- W całym Narodzie i Państwie Polskim – Króluj nam, Chryste!

Błogosławimy Cię i dziękujemy Ci, Panie Jezu Chryste:

- Za niezgłębioną Miłość Twojego Najświętszego Serca – Chryste nasz Królu, dziękujemy!
- Za łaskę Chrztu Świętego i przymierze z naszym Narodem zawarte przed wiekami – Chryste nasz Królu, dziękujemy!
- Za macierzyńską i królewską obecność Maryi w naszych dziejach – Chryste nasz Królu, dziękujemy!
- Za Twoje wielkie Miłosierdzie okazywane nam stale – Chryste nasz Królu, dziękujemy!
- Za Twą wierność mimo naszych zdrad i słabości – Chryste nasz Królu, dziękujemy!

Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu przepraszamy za wszelkie nasze grzechy, a zwłaszcza za odwracanie się od wiary świętej, za brak miłości względem Ciebie i bliźnich. Przepraszamy Cię za narodowe grzechy społeczne, za wszelkie wady, nałogi i zniewolenia. Wyrzekamy się złego ducha i wszystkich jego spraw.

Pokornie poddajemy się Twemu Panowaniu i Twemu Prawu. Zobowiązujemy się porządkować całe nasze życie osobiste, rodzinne i narodowe według Twego Prawa:

- Przyrzekamy bronić Twej świętej czci, głosić Twą królewską chwałę – Chryste nasz Królu, przyrzekamy!
- Przyrzekamy pełnić Twoją wolę i strzec prawości naszych sumień – Chryste nasz Królu, przyrzekamy!
- Przyrzekamy troszczyć się o świętość naszych rodzin i chrześcijańskie wychowanie dzieci – Chryste nasz Królu, przyrzekamy!
- Przyrzekamy budować Twoje królestwo i bronić go w naszym Narodzie – Chryste nasz Królu, przyrzekamy!
- Przyrzekamy czynnie angażować się w życie Kościoła i strzec jego praw – Chryste nasz Królu, przyrzekamy!

Jedyny Władco państw, narodów i całego stworzenia, Królu królów i Panie panujących! Zawieramy Ci Państwo Polskie i rządzących Polską. Spraw, aby wszystkie podmioty władzy sprawowały rządy sprawiedliwie i stanowiły prawa zgodne z Prawami Twoimi.

Chryste Królu, z ufnością zawieramy Twemu Miłosierdziu wszystko, co Polskę stanowi, a zwłaszcza tych członków Narodu, którzy nie podążają Twymi drogami. Obdarz ich swą łaską, oświeć mocą Ducha Świętego i wszystkich nas doprowadź do wiecznej jedności z Ojcem.

W imię miłości bratniej zawieramy Tobie wszystkie narody świata, a zwłaszcza te, które stały się sprawcami naszego polskiego krzyża. Spraw, by rozpoznały w Tobie swego prawowitego Pana i Króla i wykorzystały czas dany im przez Ojca na dobrowolne poddanie się Twojemu Panowaniu.

Panie Jezu Chryste, Królu naszych serc, racz uczynić serca nasze na wzór Najświętszego Serca Twego.

Niech Twój Święty Duch zstąpi i odnowi oblicze ziemi, tej ziemi. Niech wspiera nas w realizacji zobowiązań płynących z tego narodowego aktu, chroni od zła i dokonuje naszego uświęcenia.

W Niepokalanym Sercu Maryi składamy nasze postanowienia i zobowiązania. Matczynej opiece Królowej Polski i wstawiennictwu świętych Patronów naszej Ojczyzny wszyscy się powierzamy.

Krółuj nam, Chryste! Krółuj w naszej Ojczyźnie, krółuj w każdym narodzie – na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi. Spraw, aby naszą Ojczyznę i świat cały objęło Twe Królestwo: królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski, królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju.

Oto Polska w 1050. rocznicę swego Chrztu uroczyście uznała królowanie Jezusa Chrystusa.

Chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu,
jak była na początku, teraz i zawsze, i na wieki wieków.

Amen.

Kraków, 7.04.2025 r.

Prośba o objęcie patronatem honorowym Narodowego Orszaku Chrystusa Króla

8 czerwca 2025 roku w Krakowie

Szanowny Pan Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Andrzej Duda

Rok Pański 2025 naznaczony jest znamiennymi rocznicami w Kościele Powszechnym. Trwa Rok Jubileuszowy ogłoszony przez papieża Franciszka, a 8 czerwca br. przypada Uroczystość Zesłania Ducha Świętego i także rocznica kanonizacji św. Jadwigi, będącej Królem Polski. Kanonizacji dokonanej w Krakowie przez papieża Jana Pawła II w 1997 r. W tym roku obchodzimy również 1000-lecie koronacji Bolesława Chrobrego.

Odczytując te wszystkie znaki w kontekście naszej narodowej historii sądzimy, że Bóg wybrał czas i miejsce, aby Naród polski kierował odważnie do Niego prośbę o pomoc i wstawiennictwo. Wzorem naszych Ojców zwracamy się więc do Boga - Króla wieków - organizując Narodowy Orszak Chrystusa Króla i czynimy to w ramach ogłoszonej przez Episkopat Polski dziewięcioletniej Nowenny przed wielkim Jubileuszem 2000-lecia Odkupienia przypadającym w 2033 roku.

W Bazylice Bożego Miłosierdzia w Krakowie- Łagiewnikach w 2016 roku dokonano *Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana*. Konsekwencją tego aktu powinna być odnowa moralna narodu i naprawa Państwa rządzonego sprawiedliwie i z poszanowaniem wolności obywateli w każdym wymiarze.

Zwracamy się z gorącą prośbą do Pana Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o objęcie patronatem Narodowego Orszaku Chrystusa Króla. Uroczystość rozpocznie się Mszą św. w Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Łagiewnikach, 8 czerwca 2025 r., następnie Orszak przejdzie wraz z modlitwą ulicami Krakowa na Wawel, aby na koniec jego marszu w archikatedrze wawelskiej adorować Chrystusa w Najświętszym Sakramencie. Na takim fundamencie pragniemy budować w Polsce królestwo prawdy, sprawiedliwości, wolności, miłości i pokoju. Pragniemy także - jak nasi Ojcowie - dochować wierności Bogu, krzyżowi, Ewangelii, a wsparci pomocą Matki Bożej Częstochowskiej i wszystkich świętych Patronów naszej Ojczyzny ofiarnie pracować dla Jej dobra. Bylibyśmy zaszczytzeni osobistym udziałem Pana Prezydenta wraz z Małżonką w tym wydarzeniu.

Wielce Szanowny Panie Prezydencie wraz z Małżonką, proszę przyjąć nasze najserdeczniejsze życzenia z okazji nadchodzących Świąt Zmartwychwstania Pańskiego. Niech Jezusowa łaska i dobroć obejmie Pałac Prezydencki i wszystkich tych ludzi, którym Pan tak odważnie i mądrze służy w kraju i za granicą. Zapewniamy o naszej ciągłej modlitwie i życzliwości.

W imieniu Zarządu i Rady Ogólnopolskiego Dzieła Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla

Przewodniczący Zarządu

Prof. dr hab. inż. Andrzej Flaga

Delegat KEP ds. Ruchów Intronizacyjnych

Bp dr Stanisław Jamrozek

Warszawa, 8 czerwca 2025 roku

Organizatorzy i Uczestnicy
Narodowego Orszaku
Chrystusa Króla

W dniu przejścia Narodowego Orszaku Chrystusa Króla ulicami Krakowa z Bazyliki Bożego Miłosierdzia w Łagiewnikach do Katedry Wawelskiej przekazuję Państwu wyjątkowy dar – flagę Rzeczypospolitej Polskiej. Proszę ją przyjąć jako wyraz uznania dla tej pięknej tradycji, którą pielęgnują Państwo od 2016 roku.

Niech biało-czerwone barwy stanowią drogowskaz dla wszystkich ruchów i stowarzyszeń religijnych złączonych w Ogólnopolskie Dzieło Intronizacji Chrystusa Króla, których reprezentanci biorą udział w tegorocznym wydarzeniu. Uczestnictwo w Orszaku jest wyrazem Państwa głębokiego przywiązania do polskiego dziedzictwa narodowego i chrześcijańskich wartości. Życzę, aby czcigodny symbol naszej Ojczyzny dodawał Państwu sił w codziennej pracy dla dobra wspólnego.

Pamiętając o poruszających świadectwach wierności Ojczyźnie, które składali nasi przodkowie na przestrzeni dziejów, kiedy walczyli o polską suwerenność, przelewali krew za niezawisłość narodu, a także kiedy wytrwałą pracą zabiegali o pomyślność wolnego państwa, z tym większym szacunkiem i oddaniem spoglądamy dzisiaj na nasze barwy narodowe.

Niech flaga państwowa umacnia również przywiązanie do idei, które reprezentuje, takich jak poczucie tożsamości narodowej, wierność i oddanie Polsce oraz wzajemny szacunek jej obywateli. Niech biel i czerwień prowadzą Państwa teraz w drogę ku Katedrze Wawelskiej, oraz w dalszej służbie Bogu, Państwu i Narodowi Polskiemu.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej

Andrzej Duda

Gdańsk, 8 czerwca 2025 r.

NIEZALEŻNY SAMORZĄDNY ZWIĄZEK ZAWODOWY

Przewodniczący Komisji Krajowej

Piotr Duda

Biskup dr **STANISŁAW JAMROZEK**
Delegat KEP ds. Ruchów Intronizacyjnych

Prof. dr hab. inż. **ANDRZEJ FLAGA**
Przewodniczący Zarządu

Wasza Ekscelencjo, Księżu Biskupie!

Szanowny Panie Profesorze!

Szanowni Państwo!

Z wielką radością przyjmuję zaproszenie do Komitetu Honorowego Narodowego Orszaku Chrystusa Króla, który odbędzie się 8 czerwca 2025 r. w Krakowie. To dla mnie zaszczyt móc wesprzeć wydarzenie, które w tak wyjątkowy sposób manifestuje wiarę i przywiązanie Polaków do Jezusa Chrystusa.

Niestety, z powodu wcześniej podjętych zobowiązań, nie mogę uczestniczyć osobiście w uroczystościach. Zapewniam jednak o mojej duchowej łączności i pełnym poparciu dla Państwa inicjatywy.

Solidarność zbudowana została na fundamencie wartości chrześcijańskich. Od początku istnienia Związku są one głęboko zakorzenione nie tylko w naszych myślach, ale także działaniach, zarówno w trudnych latach walki o wolność dla naszego kraju, jak i współcześnie. Szczególne miejsce w naszej pamięci i tożsamości zajmują postaci św. Jana Pawła II oraz bł. ks. Jerzego Popiełuszki, którzy uczyli nas jak łączyć wiarę z odwagą i odpowiedzialnością za dobro wspólne.

Dziś, 45 lat po powstaniu Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” nauki naszych duchowych przywódców są dla nas testamentem i drogowskazem w codziennej pracy. Dzięki nim nieustannie za cel i najważniejsze zadanie stawiamy sobie obronę godności polskich pracowników.

Życzę organizatorom i uczestnikom Orszaku umocnienia w wierze, nadziei i jedności narodowej. Niech Chrystus Król prowadzi nas wszystkich ku lepszemu, opartej na Ewangelii przyszłości Polski.

Z wyrazami szacunku

Kraków, 26.06.2025 r.

**Szanowny Pan
Piotr Duda
Przewodniczący NSZZ „Solidarność”**

Szanowny Panie Przewodniczący,

Serdecznie dziękujemy za udział w Komitecie Honorowym Narodowego Orszaku Chrystusa Króla – który 8 czerwca przeszedł ulicami Krakowa z Sanktuarium Bożego Miłosierdzia do Katedry Wawelskiej – oraz za list skierowany do nas, organizatorów tego wydarzenia. Na ręce Pana Przewodniczącego składamy także podziękowanie dla wszystkich Członków NSZZ „Solidarność”, którzy aktywnie włączyli się w przygotowania do Orszaku, za ich zaangażowanie, pomoc i promowanie wydarzenia w swoich środowiskach. Mimo niesprzyjającej aury Narodowy Orszak Chrystusa Króla zgromadził kilka tysięcy uczestników i był wielkim wyznaniem wiary w naszego Pana Jezusa Chrystusa.

Wyrażamy także naszą głęboką wdzięczność za dotychczasowe wspieranie Ogólnopolskiego Dzieła Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla, szerzenie kultu Jezusa Chrystusa Króla w Polsce oraz za zaangażowanie w budowanie Polski Chrystusowej - Królestwa Jezusa Chrystusa Króla w naszej Ojczyźnie. Wiemy, że Panu Przewodniczącemu oraz Członkom NSZZ „Solidarność” bliskie są wartości, którymi kieruje się Ogólnopolskie Dzieło Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla. Za tę jedność i solidarność składamy staropolskie „Bóg zapłać”!

W przyszłości będziemy zaszczytzeni Państwa udziałem w wydarzeniach organizowanych przez Ogólnopolskie Dzieło Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla.

Krółuj nam Chryste!

W imieniu Zarządu i Rady Ogólnopolskiego Dzieła Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla

Przewodniczący Zarządu

Prof. dr hab. inż. Andrzej Flaga

Delegat KEP ds. Ruchów Intronizacyjnych

Bp dr Stanisław Jamrozek

Kraków, 7.04.2025 r.

J.E. Ks. Arcybiskup Marek Jędraszewski
Metropolita krakowski

Wielce Czcigodny Księżu Arcybiskupie,

Zwracamy się do Księdza Arcybiskupa z pokorną prośbą o objęcie patronatem Narodowego Orszaku Chrystusa Króla w Krakowie w dniu 8 czerwca AD 2025.

Załączamy dwa dokumenty dotyczące tego wydarzenia:

- * Założenia ideowe Orszaku
- * Komitet Organizacyjny Orszaku

Prosimy także o ogłoszenie tego wydarzenia w parafiach i zaproszenie do udziału w Narodowym Orszaku wszystkich wiernych Archidiecezji Krakowskiej.

Jednocześnie pokornie prosimy o uroczyste zakończenie Orszaku w Katedrze na Wawelu odnowieniem *Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana*.

Ponadto bardzo prosimy o możliwość odprawienia w Katedrze Wawelskiej Nowenny przed Uroczystością Chrystusa Króla, pół godziny przed Mszą św. wieczorną, w dniach 30.05-07.06.2025 r.

W Kościele, Narodzie i Państwie Polskim – Króluj nam, Chryste!

W imieniu Zarządu i Rady Ogólnopolskiego Dzieła Intronizacji
Jezusa Chrystusa Króla

Przewodniczący Zarządu

Prof. dr hab. inż. Andrzej Flaga

Delegat KEP ds. Ruchów Intronizacyjnych

Bp dr Stanisław Jamrozek

KS. PROF. DR HAB. MAREK CHMIELEWSKI
KONSULTANT DELEGATA KEP
DS. RUCHÓW INTRONIZACYJNYCH

JUBILEUSZOWY AKT PRZYJĘCIA JEZUSA CHRYSZTUSA ZA KRÓŁA I PANA W ŚWIECIE ENCYKLIKI PIUSA XI *QUAS PRIMAS*

Rok 2025 w Polsce przeżywamy pod znakiem kilku znamienitych wydarzeń. Dla wierzących jest to przede wszystkim Zwyczajny Jubileusz Roku 2025, ogłoszony przez papieża Franciszka bullą *Spes non confundit* (z 9 V 2024). Kilka miesięcy po jego otwarciu, w Poniedziałek Wielkanocny zmarł papież (21 IV 2025) i został wybrany Leon XIV. W Polsce w tym czasie obchodziliśmy tysiąclecie koronacji Bolesława Chrobrego – pierwszego króla młodego państwa. Zaraz potem odbyły się wybory prezydenckie, które z pewnością nie pozostaną bez znaczenia dla przyszłości naszego narodu.

W ten opatrnościowy splot wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla Kościoła i Polski wpisuje się stulecie wydania przez papieża Piusa XI encykliki *Quas primas*, która w kontekście bieżących wydarzeń nie tylko nie traci swej świeżości, ale zdaje się nabierać nowego znaczenia, zwłaszcza w związku z wcielaniem w życie zobowiązań, jakie Polacy złożyli 19 XI 2016 roku, uroczystie proklamując w krakowskich Łagiewnikach *Jubileuszowy Akt Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana*.

Stosując metodę analizy porównawczej, podejmiemy w niniejszym opracowaniu próbę wykazania wzajemnych powiązań i wynikających z tego implikacji dla współczesnych Polaków.

1. GENEZA ENCYKLIKI *QUAS PRIMAS* I JUBILEUSZOWEGO AKTU

Encyklika *Quas primas* papieża Piusa XI, ogłoszona 11 XII 1925 roku, narodziła się w burzliwym okresie po I wojnie światowej. Był to czas głębokich przemian społecznych, w którym narastał sekularyzm i wiele narodów oddalało się od wartości chrześcijańskich. Papież dostrzegł, że świat dotknęły wielkie nieszczęścia, ponieważ – jak czytamy w pierwszych słowach jego encykliki – „bardzo wielu usunęło Jezusa Chrystusa i Jego najświętsze prawo ze swych obyczajów, z życia prywatnego, rodzinnego i publicznego”. Papież szukał więc lekarstwa duchowego na kryzys moralny i społeczny. Już w swojej wcześniejszej encyklice *Ubi arcano Dei* (z 23 XII 1922) wzywał do „pokoju Chrystusowego w Królestwie Chrystusowym”, wskazując, że trwały pokój na świecie jest niemożliwy, „dopóki jednostki i państwa [...] nie zechcą uznać panowania Zbawiciela naszego”. Owocem tych przemyśleń było pragnienie ustanowienia święta Chrystusa Króla, co stało się faktem na mocy omawianej tu encykliki *Quas primas*. Papież postanowił oficjalnie ogłosić królewską godność Jezusa i zachęcić cały Kościół do jej czci w odpowiedzi na ówczesne problemy.

Nie bez znaczenia był też Rok Jubileuszowy 1925 (Rok Święty), obchody 1600-lecia Soboru Nicejskiego oraz liczne prośby wiernych i biskupów. Wszystko to skłoniło Piusa XI do wydania encykliki *Quas primas* i wprowadzenia nowego święta, które miało przypominać światu, że Chrystus jest Królem całego stworzenia.

Natomiast *Jubileuszowy Akt Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana* w Polsce ma swoją genezę wiele lat później, w zupełnie innym kontekście społeczno-historycznym. Idea intronizacji Chrystusa jako Króla odżywała w polskiej pobożności już od czasu międzywojennego, głównie w wizjach Sługi Bożej Rozalii Celakówny, ale dopiero w wolnej Polsce XXI wieku dojrzały warunki, by cały naród mógł dokonać takiego aktu. Okazją stała się wyjątkowa rocznica i czas łaski: w 2016 roku Polska obchodziła 1050-lecie Chrztu Polski i jednocześnie Kościół powszechny przeżywał zakończenie Nadzwyczajnego Jubileuszu Miłosierdzia. W tych okolicznościach polscy biskupi, wspierani przez wielu wiernych świeckich, postanowili uroczystie odnowić uznanie panowania Chrystusa nad naszą Ojczyzną. Ustalono, że akt ten odbędzie się w obecności najwyższych władz kościelnych i państwowych. Tak też się stało: 19 listopada 2016 roku, w Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w krakowskich Łagiewnikach, Polacy wraz ze swoimi pasterzami i przedstawicielami władz państwowych stawili się przed obliczem Boga, aby publicznie wyznać: „uznajemy Twe Panowanie nad Polską i całym naszym Narodem”¹. Jubileuszowy Akt był zatem odpowiedzią na pragnienie serc wiernych, by uczynić Jezusa rzeczywistym Królem w życiu narodu – nawiązując do wielowiekowej tradycji wiary i czerpiąc inspirację m.in. z nauczania encykliki *Quas primas*. Było to historyczne wydarzenie, w którym dawny ideał społecznego panowania Chrystusa został uroczystie potwierdzony w nowych realiach XXI wieku.

2. GŁÓWNE PRZESŁANKI I POSTULATY ENCYKLIKI *QUAS PRIMAS*

Encyklika *Quas primas* przedstawia teologiczne i duszpasterskie przesłanki ustanowienia świę-

ta Jezusa Chrystusa Króla. Pierwszą z nich jest wspomniana diagnoza współczesności. Pius XI widział kryzys duchowy, rozlewające się zło i brak pokoju jako skutek odrzucenia Bożego prawa. Niezwykle mocno brzmi jego stwierdzenie, że „tego rodzaju wylew zła dlatego nawiedził świat cały, gdyż bardzo wielu usunęło Jezusa Chrystusa i Jego najświętsze prawo” ze wszystkich dziedzin życia. W odpowiedzi papież wskazuje, iż jedyną drogą do odnowienia i utrwalenia pokoju jest przywrócenie panowania Chrystusa. Postuluje więc powrót osób, rodzin i całych narodów pod słodkie jarzmo Boskiego Króla. Uznanie królewskiej godności Jezusa ma być lekarstwem na bólaczki ludzkości – to myśl przewodnia encykliki. Papież tłumaczy, że choć Chrystus zawsze był nazywany Królem, jako najwyższy władca wszechświata, to potrzebne jest szczególne święto, by uwypuklić „władzę i imię królewskie Chrystusa” wobec świata. Ten papieski dokument podkreśla królowanie Jezusa w pełnym wymiarze: nad jednostkami, społecznościami i narodami.

Główne postulaty *Quas primas* koncentrują się wokół publicznego wyznania królewskości Chrystusa. Papież ustanawiając uroczystość Chrystusa Króla, nakazał, aby cały Kościół obchodził ją co roku. Pierwotnie miało to być w ostatnią niedzielę października, tuż przed uroczystością Wszystkich Świętych. W ten sposób liturgiczny rok miał się kończyć triumfalnym akcentem: najpierw uwielbienie Chrystusa Króla, a potem cześć dla świętych, którzy uczestniczą w Jego królestwie. W encyklice czytamy wyraźne polecenie, aby w tym dniu we wszystkich parafiach pouczać wiernych o znaczeniu i ważności święta, tak by nie było ono tylko rytuałem, lecz prowadziło do przemiany życia. Pius XI liczył na konkretne owoce duchowe, zaznaczając, że doroczny obchód tej uroczystości przypomni rządowi i narodom ich obowiązki wobec Boga. Pisze wprost, że „nie tylko osoby prywatne, ale i władcy i rządy mają obowiązek publicznie czcić Chrystusa i Jego słuchać”. Prawo Boże powinno przenikać stanowienie praw świeckich, wychowanie młodzieży i życie społeczne –

1 O kulisach przygotowań do tego aktu zob. M. Chmielewski, *Dzieło „intronizacji Chrystusa Króla” w Polsce jako przykład komplementarności charyzmatów w Kościele*, „Roczniki Teologiczne” 45(2018), z. 5, s. 93-105.

ponieważ Chrystus jest Panem wszystkiego. To bardzo śmiały postulat. Państwa winny uznać zwierzchnią władzę Jezusa Króla i podporządkować się Jego prawom w sferze publicznej. Encyklika przypomina też, że Kościół, założony przez Chrystusa, ma prawo do pełnej wolności w wykonywaniu swojej misji i nie może być podporządkowany kaprysom rządzących. To również wpływa z praw Chrystusa Króla.

Jednocześnie *Quas primas* ma wymiar głęboko duchowy i osobisty. Pius XI wzywa, by każdy wierny uczynił rachunek sumienia: czy naprawdę pozwala Jezusowi królować w swoim życiu? Papież obrazuje to pięknymi słowami: „Trzeba więc, aby Chrystus panował w umyśle człowieka...; niech Chrystus króluje w woli, która powinna słuchać praw i przykazań Bożych; niech panuje w sercu, które [...] ma Boga nade wszystko miłować [...]; niech króluje w ciele i członkach” człowieka, tak by cały człowiek służył uświęceniu duszy. Ten poruszający fragment encykliki streszcza ideał chrześcijańskiego życia pod panowaniem Chrystusa. Jego zaś panowanie ma ogarnąć cały umysł (przyjęcie Jego prawdy), całą wolę (posłuszeństwo Jego przykazaniom), całe serce (miłość do Niego ponad wszystko) i nawet ciało (które ma być narzędziem świętości). Tak rozumiane królowanie Chrystusa nie jest tyranią, lecz prowadzi człowieka do wolności od grzechu i najwyższej doskonałości.

W encyklice Pius XI akcentuje także wymiar ekspiacyjny i misyjny święta Chrystusa Króla. Ma ono wynagrodzić Bogu społeczne grzechy laicyzmu, gdzie „Imię naszego Odkupiciela niegodziwym milczeniem się pomija” w życiu publicznym. Im bardziej świat usiłuje przemilczeć Chrystusa, tym donośniej – zdaniem papieża – Kościół ma Go wyznawać i głosić Jego prawa. Święto to ma więc naprawiać publiczne odstępstwo od wiary i przypominać wszystkim, że prawdziwy ład społeczny opiera się na prawie Bożym. *Quas primas* wzywa pasterzy Kościoła, by prowadzili wiernych

ku takiemu odważnemu świadectwu. Papież wyraża nadzieję, że jeśli Chrystus będzie naprawdę królował w sercach wiernych, to nawet ludzie stojący z dala od Kościoła zapragną przyjąć „słodkie jarzmo Chrystusowe”, dostrzegając w Nim jedyne go Zbawiciela.

Podsumowując, trzeba zauważyć, że główne przesłanki encykliki to reakcja na kryzys duchowy i moralny świata, a postulaty – to powszechne, publiczne uznanie królowania Jezusa dla ratowania społeczeństw i dusz. Pius XI ustanawiając święto Chrystusa Króla, chciał ożywić wiarę i dać impuls do odnowy życia chrześcijańskiego w każdym wymiarze – od osobistej świętości po kształt cywilizacji. Encyklika *Quas primas* stała się zatem fundamentem teologii społecznego panowania Chrystusa, do której po latach nawiązał polski Jubileuszowy Akt².

3. GŁÓWNE TREŚCI JUBILEUSZOWEGO AKTU

Jubileuszowy Akt Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana, proklamowany uroczystie w Polsce w 2016 roku, jest tekstem głęboko modlitewnym i zarazem deklaracją wiary całego narodu³. Został ułożony tak, by krok po kroku poprowadzić zgromadzonych wiernych przez różne etapy nawrócenia i zawierzenia się Chrystusowi Królowi. Akt ten rozpoczyna się uroczystym wyznaniem wiary i uznaniem królewskości Chrystusa. Naród zwraca się do Jezusa słowami: „Nieśmiertelny Królu Wieków, Panie Jezu Chryste, nasz Boże i Zbawicielu!”. Już na wstępie przywołany jest szczególny kontekst – „w roku jubileuszowym 1050-lecia Chrztu Polski, w roku Nadzwyczajnego Jubileuszu Miłosierdzia” – co podkreśla historyczną doniosłość chwili. Polacy stają przed Bogiem „wraz ze swymi władzami duchowymi i świeckimi”, a więc w jedności Kościoła i państwa, aby dokonać zbiorowego aktu wiary. Padają słowa pełne pokory i determinacji: „uznać Twoje Panowanie, poddać się Twemu Prawu, zawierzyć i poświęcić Tobie na-

2 Zob. J. Superson, Główny temat encykliki „*Quas primas*” i jego aktualność, w: *Ogólnopolski Kongres Jezusa Chrystusa Króla „W diecezjach i parafiach: Króluj nam, Chryste!”*. Realizacja Jubileuszowego Aktu Intronizacyjnego, Warszawa, 4-7 listopada 2021 r., red. A. Flaga, M. Chmielewski, Kraków 2022, s. 79-89.

3 Oficjalny tekst Jubileuszowego Aktu zob. w: M. Pabis, W. Jaroń, P. Radzyński, *Król i Pan. Jubileuszowy Akt Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana*. Wydanie pamiątkowe, Kraków 2016, s. 101-104.

szą Ojczyznę i cały Naród”. Już te pierwsze zdania wyrażają kluczową treść aktu: Polska dobrowolnie oddaje się pod panowanie Chrystusa, uznając Jego zwierzchnictwo nad sobą.

Następnie Akt Jubileuszowy przechodzi do uroczystego wyznania potrzeb i tęsknoty za Chrystusem Królem. W imieniu wszystkich rodaków wyznajemy: „wobec nieba i ziemi, że Twego panowania nam potrzeba”. Jest to mocne stwierdzenie: naród przyznaje, że bez Chrystusa Króla nie potrafi dobrze urządzić swojego życia. Dalej słyszymy: „Ty jeden masz do nas święte i nigdy nie-
wygasłe prawa”. To deklaracja, że tylko Jezus ma pełnię praw do naszego serca i kraju, bo jest naszym Stwórcą i Zbawicielem. Uznając tę prawdę, wszyscy „z pokorą chylą swe czoła” przed Chrystusem, „Królem Wszechświata”, i ogłaszają Jego panowanie „nad Polską i całym naszym Narodem, żyjącym w Ojczyźnie i w świecie”. W ten sposób Akt ma charakter intronizacji. W sensie duchowym Jezus zostaje intronizowany, czyli posadzony na tronie w sercach Polaków i w przestrzeni publicznej naszego kraju.

Centralną część Jubileuszowego Aktu stanowi uroczyste wezwanie: „Króluj nam, Chryste!”. Jest ono powtarzane niczym refren i tworzy swego rodzaju litanię społecznego poddania się Chrystusowi. Wierni „pragnąc uwielbić majestat potęgi i chwały Jezusa” wołają z wiarą i miłością: „Króluj nam, Chryste!”. Następuje cała seria wezwań, w których wymieniane są kolejne obszary życia, nad którymi wyznaje się królowanie Pana Jezusa. Wołamy kolejno:

„W naszych sercach – króluj nam, Chryste!⁴

W naszych rodzinach – króluj nam, Chryste!⁵

W naszych parafiach – króluj nam, Chryste!⁶

W naszych szkołach i uczelniach – króluj nam, Chryste!⁷

W środkach społecznej komunikacji – króluj nam, Chryste!⁸

W naszych urzędach, miejscach pracy, służby i odpoczynku – króluj nam, Chryste!⁹

W naszych miastach i wioskach – króluj nam, Chryste!¹⁰

W całym Narodzie i Państwie Polskim – króluj nam, Chryste!¹¹.

Ta lista wezwań jest niezwykle wymowna – wymienia różne sfery życia: od najbardziej osobistej przestrzeni serca i rodziny, poprzez wspólnoty kościelne, edukację, media, pracę, aż po cały naród i państwo. W ten sposób deklarujemy pragnienie podporządkowania Chrystusowi wszystkich dziedzin życia. Podobnie w encyklice Pius XI wskazywał, że Chrystus ma królować w umyśle, woli, sercu i ciele człowieka. Tu również wymieniamy konkretne miejsca i społeczności, w których Jezus ma być czczony jako Pan. Te powtarzające się słowa „Króluj nam, Chryste!” brzmią jak echo całej tradycji Kościoła wołającego *Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat* (Chrystus zwycięża, Chrystus króluje, Chrystus rządzi) i stanowią serce Jubileuszowego Aktu.

Po aklamacji uznania królowania Jezusa następuje część dziękczynienia i uwielbienia. Polacy w Akcie błogosławią i dziękują Chrystusowi za Jego dobrodziejstwa. Wymieniane są powody wdzięczności:

„Za niezgłębianą Miłość Twojego Najświętszego Serca – Chryste nasz Królu, dziękujemy!

Za łaskę chrztu świętego i przymierze z naszym Narodem zawarte przed wiekami – Chryste nasz Królu, dziękujemy!

4 Zob. S. Jamrozek, *Królowanie Chrystusa w naszych sercach*, w: *Króluj nam, Chryste! Ogólnopolskie obchody trzeciej rocznicy proklamacji Jubileuszowego Aktu przyjęcia Jezusa Chrystusa z Króla i Pana*, Kraków-Łagiewniki, 23-24 XI 2019, red. M. Chmielewski, A. Flaga, Kraków 2020, s. 29-35.

5 Zob. P. Pikuła, *W naszych rodzinach – króluj nam, Chryste!*, tamże, s. 37-43.

6 Zob. M. Chmielewski, *„Króluj nam, Chryste! w naszych parafiach – parafia jako wspólnota ożywiana Eucharystią, słowem Bożym i miłosierdziem*, w: tamże, s. 45-57.

7 Zob. M. L. Opiela, *„Króluj nam, Chryste – w naszych szkołach i uczelniach” – edukacja, wychowanie przestrzeni świadectwa o Chrystusie*, w: tamże, s. 59-76.

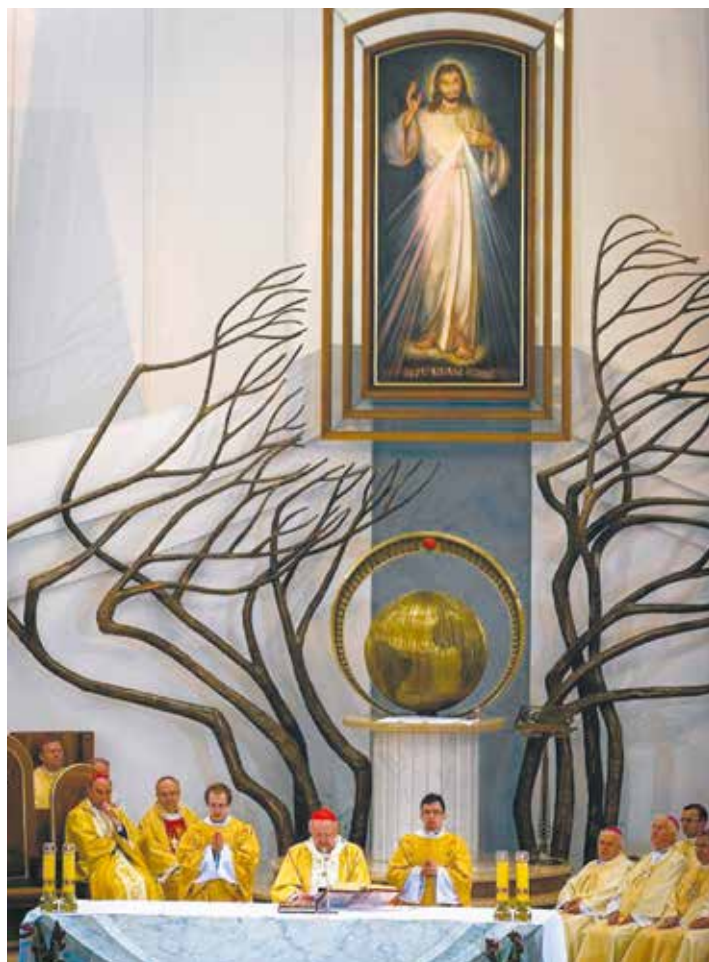
8 Zob. M. Pabis, *„Króluj nam, Chryste – w środkach społecznej komunikacji – media w służbie ewangelizacji*, w: tamże, s. 79-83.

9 Zob. A. Krogulska, *Króluj nam, Chryste, w naszych urzędach, miejscach pracy, służby i odpoczynku – potrzeba pracy nad pracą*, w: tamże, s. 85-89.

10 Zob. W. Medwid, *„Króluj nam, Chryste – w naszych miastach i wioskach”. Królestwo Chrystusa a „cywilizacja miłości”*, w: tamże, s. 91-96.

11 J. Łopuszański, *Króluj nam, Chryste w całym narodzie i państwie polskim. Intronizacja to nie teokracja*, w: tamże, s. 97-101.

**JUBILEUSZOWY
AKT PRZYJĘCIA
JEZUSA CHRYSTUSA
ZA KRÓLA I PANA,
BAZYLIKA BOŻEGO
MIŁOSIERDZIA,
19 XI 2016 R.**

Za macierzyńską i królewską obecność Maryi w naszych dziejach – Chryste nasz Królu, dziękujemy!

Za Twoje wielkie Miłosierdzie okazywane nam stale – Chryste nasz Królu, dziękujemy!

Za Twą wierność mimo naszych zdrad i słabości – Chryste nasz Królu, dziękujemy!”

Te słowa głęboko poruszają, bo ukazują świadomość historii zbawienia naszego narodu: dziękujemy za chrzest Mieszka I (który rozpoczął królowanie Chrystusa w Polsce 1050 lat wcześniej), za obecność Maryi jako Królowej Polski, za Boże Miłosierdzie i za to, że Jezus był nam wierny nawet wtedy, gdy my okazywaliśmy się niewierni. Dziękczynienie to jest ważnym elementem Aktu – wskazuje, że przyjmując Chrystusa za Króla, uznajemy wszystkie Jego łaski i miłość, jaką nam okazał. Jest to moment uwielbienia, który przygotowuje serca na kolejną część Aktu.

Po uwielbieniu następuje głęboko skruszony akt pokuty i przeproszenia Pana Jezusa. Wierni wyznają wspólnie: „Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu, przepraszamy za wszelkie nasze grzechy”. Wymienia się tu zwłaszcza grzechy niewiary i grzechy społeczne: „zwłaszcza za odwracanie się od wiary świętej, za brak miłości względem Ciebie i bliźnich”, a także „za narodowe grzechy społeczne, za wszelkie wady, nałogi i zniewolenia”. To wyliczenie pokazuje, że naród ma świadomość zarówno grzechów osobistych, jak i tych popełnionych wspólnie (np. w życiu publicznym). Kulminacją tego aktu pokuty jest zdecydowana deklaracja: „Wyrzekamy się złego ducha i wszystkich jego spraw”. Są to mocne słowa egzorcystyczne – Polska wyrzeka się szatana i tego wszystkiego, co stoi w sprzeczności z Królestwem Chrystusa. Ten moment pokuty i odcięcia się od zła jest niezbędny, by przyjąć Chrystusa jako Króla czystym sercem. Jezus jest przyjmowany jako Król przez naród skruszony, pragnący nawrócenia i oczyszczenia.

Dopiero na takim fundamencie dziękczynienia i pokuty, Jubileuszowy Akt formułuje aktualne zobowiązania i przyrzeczenia wobec Jezusa Króla.

Padają słowa: „Pokornie poddajemy się Twemu panowaniu i Twemu prawu” – jest to świadome i wolne podporządkowanie się Chrystusowi. Dalej brzmią słowa: „Zobowiązujemy się porządkować całe nasze życie osobiste, rodzinne i narodowe według Twego prawa”. To bardzo konkretne postanowienie: chodzi o to, by Ewangelia i przykazania stały się normą we wszystkich sferach życia – od moralności osobistej, przez życie rodzinne, aż po prawa państwowe i obyczaje narodu. W tym zdaniu Akt dotyka samej istoty społecznego panowania Jezusa: Jego prawo ma kształtować nasze prawo – nasze sumienia i ustawy¹².

Dalej następuje seria przyrzeczeń złożonych Chrystusowi przez naród. Kolejne zdania rozpoczynają się od słowa „Przyrzekamy”, co nadaje im charakter solennej obietnicy. Mówimy m.in.:

„Przyrzekamy bronić Twojej świętej czci, głosić Twą królewską chwałę”,

„Przyrzekamy pełnić Twoją wolę i strzec prawości naszych sumień”,

„Przyrzekamy troszczyć się o świętość naszych rodzin i chrześcijańskie wychowanie dzieci”,

„Przyrzekamy budować Twoje królestwo i bronić go w naszym narodzie”,

„Przyrzekamy czynnie angażować się w życie Kościoła i strzec jego praw”.

Te wszystkie przyrzeczenia razem wzięte tworzą obraz idealnego zaangażowania chrześcijanina w codzienność Królestwa Bożego. Obejmują zarówno sferę kultu Bożego (bronić czci Chrystusa, głosić Jego chwałę), jak i moralność osobistą (pełnić wolę Bożą, dbać o czyste sumienie), życie rodzinne (dbać o świętość rodziny, wychowanie dzieci w wierze), życie społeczne i narodowe (budować królestwo Chrystusa w narodzie, bronić go przed złem), wreszcie zaangażowanie w Kościół (aktywnie uczestniczyć w jego życiu i strzec jego praw). W każdej z tych dziedzin Polacy uroczą się obiecując wierność Chrystusowi Królowi. Te przyrzeczenia świadczą o wewnętrznym zaangażowaniu i determinacji, by nie poprzestać na słowach, ale faktycznie przemienić styl życia według wymagań Ewangelii.

12 Zob. J. Królikowski, *Spółeczny wymiar królewkości Chrystusa*, w: *Trzeba, aby Chrystus królował. Ogólnopolskie obchody rocznicy proklamacji Jubileuszowego Aktu Przyjęcie Jezusa Chrystusa za Króla i Pana*, Kraków-Lągowieki, 17-19 XI 2017 r., red. M. Chmielewski, J. Kobienia, A. Flaga, Kraków 2018, s. 45-64.

Kolejnym istotnym elementem Aktu jest modlitwa zawierzenia i prośby. Skoro już uznaliśmy Chrystusa naszym Królem i złożyliśmy Mu obietnice, teraz zawieramy Jego opiece naszą ojczyznę i cały świat. Wołamy: „Jedyny Władco państw, narodów i całego stworzenia, Królu królów i Panie panujących!” – to tytuły nawiązujące do biblijnej i liturgicznej godności Chrystusa jako Króla Wszechświata. W tym wezwaniu uznajemy, że jest On ponad wszystkimi władcami ziemskimi, dlatego z ufnością modlimy się: „Zawieramy Ci państwo polskie i rządzących Polską”. Jest to niezwykle ważny moment, bo przedstawiciele władz państwowych, obecni na uroczystości, czynnie włączali się w tę modlitwę. Prosimy dla nich: „Spraw, aby sprawowali oni rządy sprawiedliwie i stanowili prawa zgodne z Prawami Twoimi”. W tym zdaniu widać ducha encykliki *Quas primas* w praktyce: modlimy się, by polskie prawo i rządy respektowały prawo Boże i sprawiedliwość Chrystusową.

Dalsze słowa Aktu poszerzają horyzont modlitwy: „Chryste Królu, z ufnością zawieramy Twemu Miłosierdziu wszystko, co Polskę stanowi” – a szczególnie tych, „którzy nie podążają Twymi drogami”. Naród modli się za niewierzących i grzeszników, prosząc o ich nawrócenie: „Obdarz ich swą łaską, oświeć mocą Ducha Świętego i wszystkich nas doprowadź do wiecznej jedności z Ojcem”. W ten sposób Akt nie jest ekskluzywny, a więc tylko dla pobożnych katolików, lecz obejmuje modlitwą całe społeczeństwo, także tych pogubionych, zawierając ich Bożemu Miłosierdziu. Idąc jeszcze dalej, w duchu chrześcijańskiego przebaczenia i uniwersalizmu, wypowiadamy znamienne zdanie: „W imię miłości bratniej zawieramy Tobie wszystkie narody świata, a zwłaszcza te, które stały się sprawcami naszego polskiego krzyża”. To wyraźne nawiązanie do historii – modlimy się za narody, które w przeszłości wyrządziły Polsce krzywdę (można tu myśleć o dawnych agresorach, zaborcach, wrogach wojen XX wieku). Prosimy dla nich: „Spraw, by rozpoznały w Tobie swego prawowitego Pana i Króla i wykorzystały czas dany im przez Ojca na dobrowolne poddanie się Twemu panowaniu”. Ta modlitwa świadczy o duchu przebaczenia i troski

misyjnej: nie ma w niej politycznych akcentów zemsty, lecz pragnienie, by także inni uznali Chrystusa i dostąpili zbawienia.

Końcowe akapity Jubileuszowego Aktu przyjmują formę prośby o pomoc Bożą w dotrzymaniu złożonych obietnic i oddaniu się w opiekę Maryi. Wołamy: „Panie Jezu Chryste, Królu naszych serc, racz uczynić serca nasze na wzór Najświętszego Serca Twego” – prosimy więc, by Jezus przemienił nasze serca, by były pokorne, miłosierne i oddane Ojcu jak Jego Serce.

Następnie przyzywamy Ducha Świętego słowami znamionnymi dla Polaków: „Niech Twój święty Duch zstąpi i odnowi oblicze ziemi, tej ziemi”. Jest to wyraźne nawiązanie do słynnej modlitwy św. Jana Pawła II na Placu Zwycięstwa w Warszawie podczas pierwszej pielgrzymki do Polski. Prosimy, by Duch Święty „wspierał nas w realizacji zobowiązań płynących z tego narodowego aktu, chronił od zła i dokonywał naszego uświęcenia”. W tych słowach uznajemy, że sami z siebie nie jesteśmy w stanie pozostać wierni Chrystusowi Królowi, lecz potrzebujemy pomocy Ducha Świętego, aby wytrwać w przyrzeczeniach i stawać się świętymi. Następnie cały Akt zostaje symbolicznie złożony w ręce Maryi. Mówimy: „W Niepokalanym Sercu Maryi składamy nasze postanowienia i zobowiązania”. Przyzywamy też matczyną opiekę Maryi jako Królowej Polski i wstawiennictwa świętych Patronów naszej Ojczyzny, powierzając im siebie. To bardzo wymowny moment – tak jak król Jan Kazimierz 1 kwietnia 1656 roku w katedrze lwowskiej oddał Polskę w opiekę Matce Bożej, tak i teraz ponawiamy ten akt zawierzenia Maryi wszystkich naszych postanowień, prosząc, by nas wspierała jako nasza Królowa.

Ostatnie słowa Jubileuszowego Aktu to finałowa aklamacja i uroczyste wyznanie. Raz jeszcze z mocą wołamy: „Króluj nam Chryste! Króluj w naszej Ojczyźnie, króluj w każdym narodzie”, potwierdzając globalny wymiar panowania Chrystusa. Dodajemy: „na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi”, czyli uznajemy, że królowanie Chrystusa służy chwale Boga i jest drogą zbawienia dla ludzkości. I wreszcie prosimy: „Spraw, aby naszą Ojczyznę i świat cały objęło Twe Królestwo: królestwo prawdy i życia, króle-

stwo świętości i łaski, królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju.” Tymi słowami zanosimy pragnienie, aby spełniła się prośba z modlitwy *Ojciec nasz*: „Przyjdź Królestwo Twoje” – by świat cały stał się królestwem Chrystusa, królestwem prawdy, życia, świętości, łaski, sprawiedliwości, miłości i pokoju¹³. Warto zauważyć, że jest to dosłowne przywołanie wizji Królestwa Bożego zaczerpnięte z liturgii. Prefacja o Chrystusie Królu wymienia te właśnie przymioty Jego królestwa. Tak więc Akt kończy się modlitwą o pełnię panowania Chrystusa w świecie. Po tym następuje zakończenie dokumentu i dopowiedzenie: „Oto Polska w 1050. rocznicę swego Chrztu uroczystie uznała królowanie Jezusa Chrystusa”. Ta proklamacja podsumowuje wymowę całego Aktu: jest on narodowym „tak” powiedzianym Chrystusowi Królowi po ponad tysiącleciu chrześcijaństwa w naszej ziemi.

Widać zatem, że główne treści Jubileuszowego Aktu zawierają wyznanie wiary i potrzeby panowania Chrystusa, aklamację Jego królowania nad wszelkimi dziedzinami życia, dziękczynienie za Jego łaski w historii, skruchę i przeproszenie za grzechy, przyrzeczenia wierności i poprawy życia, zawierzenie narodu i świata Chrystusowi oraz prośbę o Ducha Świętego i opiekę Maryi.

Jest to tekst niezwykle bogaty, pełen teologicznej treści, a zarazem modlitewnego żaru. W każdym zdaniu czuć wewnętrzne zaangażowanie tych, którzy go wypowiadają. To nie jest formalny dokument, ale szczere wołanie serc polskich do swojego Króla. Język Aktu jest jasny, a jednocześnie podniosły i pełen biblijnych odniesień. Przez liczne cytaty z Pisma Świętego i tradycji (choćby wspomniane „odnów oblicze ziemi, tej ziemi” czy opis królestwa prawdy, życia, świętości, łaski itd.) łączy naszą współczesność z odwieczną wiarą Kościoła. Jubileuszowy Akt stał się tym samym zwieńczeniem wieloletnich pragnień polskich wiernych, by Chrystus królował nie tylko w niebie, ale i tu, teraz, pośród nas – w naszych sercach, rodzinach i w życiu całego narodu¹⁴.

4. PORÓWNANIE DOKUMENTÓW (PODOBIEŃSTWA I RÓŻNICE)

Porównując encyklikę *Quas primas* Piusa XI i Jubileuszowy Akt przyjęcia Jezusa za Króla i Pana, dostrzegamy zarówno głębokie podobieństwa, jak i zasadnicze różnice, wynikające z charakteru tych dokumentów oraz kontekstu ich powstania.

Podobieństwa między nimi są uderzające, ponieważ oba teksty wyrastają z tego samego ducha wiary w społeczne panowanie Chrystusa. Zarówno encyklika, jak i Akt afirmują prawdę, że Jezus Chrystus jest Królem całego świata i wszystkich ludzi, a uznanie tego faktu ma zbawienne konsekwencje. W obu dokumentach mocno wybrzmiewa przekonanie, że wiara nie może być zredukowana tylko do sfery prywatnej, lecz powinna kształtować życie publiczne. Pius XI pisał o obowiązku rządów i narodów, by czcić Chrystusa i słuchać Jego prawa, zaś polski Akt jest konkretną realizacją tej idei – Polacy w obecności władz państwowych przyrzekają układać życie narodu według prawa Chrystusowego. Oba teksty kładą nacisk na to, że odrzucenie Chrystusa prowadzi do chaosu i nieszczęść społecznych, a powrót do Niego – do ładu, pokoju i błogosławieństwa. Pius XI stwierdził to teoretycznie w encyklice, natomiast Akt jest praktyczną odpowiedzią: zawiera wyznanie win (grzechów narodowych) i akt skruchy, uznając, że tylko powrót do Chrystusa może uzdrowić nasze społeczeństwo.

Ważnym podobieństwem jest także pełny obraz królowania Chrystusa przedstawiony w obu dokumentach. *Quas primas* zaznacza, że Chrystus króluje nad całą osobą (umysłem, wolą, sercem, ciałem) i nad wszystkimi wspólnotami; analogicznie Akt wylicza wszystkie sfery życia (serca, rodziny, parafie, szkoły, media, miasta, państwo), poddając je Chrystusowi. Widać tu ciągłość myśli: to, co papież w encyklice ujął w formie teologicznej refleksji, polski Kościół wcielił w formę modlitwy i deklaracji. Intencją obu dokumentów jest również odnowienie życia religijnego: Pius XI pragnął, by

13 Zob. M. Chmielewski, *Polska królestwem świętości i łaski*, w: *Niepodległa Polska królestwem Chrystusa. Ogólnopolskie obchody drugiej rocznicy proklamacji Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana*, Kraków-Łagiewniki, 17-18 XI 2018 r., red. M. Chmielewski, A. Flaga, Kraków 2019, s. 77-84.

14 Konferencja Episkopatu Polski, *Komentarz do Jubileuszowego Aktu Przejęcia Jezusa za Króla i Pana*, w: *Król i Pan. Jubileuszowy Akt Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana*, s. 50-57.

święto Chrystusa Króla przyniosło wiernym „obfite korzyści” duchowe i pociągnęło ich do doskonałości, a Jubileuszowy Akt wprost prosi Ducha Świętego o uświęcenie narodu i odnowę oblicza naszej ziemi. Oba teksty cechuje więc duch misyjny i pokutny. Jest w nich wezwanie do nawrócenia oraz nadzieja, że to wyznanie Chrystusa Króla pociągnie również tych, którzy są daleko od wiary. Wreszcie, oba dokumenty zostały zainspirowane jubileuszami i szczególnymi wydarzeniami kościelnymi (Rok Święty 1925 i jubileusz Chrztu Polski 2016), co nadaje im radosny, świąteczny wymiar dziękczynienia Bogu za Jego działanie w historii.

Mimo tak wielu zbieżności, są też wyraźne różnice między encykliką *Quas primas* a Jubileuszowym Aktem, wynikające z ich odmiennej natury i kontekstu. Przede wszystkim różni je gatunek literacki i adresaci: encyklika Piusa XI to dokument papieski, skierowany głównie do biskupów (choć pośrednio do całego Kościoła). Ma charakter nauczający i urzędowy – wyjaśnia doktrynę, uzasadnia decyzje i wydaje polecenia. Styl encykliki jest rzeczowy, teologiczny i pełen odniesień do Pisma Świętego oraz Tradycji. Natomiast Jubileuszowy Akt nie jest dokumentem doktrynalnym ani normatywnym, ale modlitwą i aktem zawierzenia. Jego adresatem nie są ludzie, lecz sam Chrystus – to do Niego kierowane są słowa Aktu. Styl jest zatem emocjonalny, uroczysty, momentami przypomina litanie czy suplikację. Tam, gdzie encyklika mówi o Chrystusie w trzeciej osobie i naucza o Jego królowaniu, Akt zwraca się do Chrystusa bezpośrednio („Ty jesteś... Twoje Prawo... przyrzekamy Ci...”). Można więc powiedzieć, że *Quas primas* jest wywodem teologicznym i normą, a Jubileuszowy Akt – wyznaniem wiary i modlitwą narodu.

Inna różnica dotyczy zakresu i kontekstu historycznego. Encyklika z 1925 roku była przeznaczona dla całego Kościoła powszechnego – miała ustanowić święto obchodzone przez wszystkie narody i wszystkich katolików na świecie. Jej wymiar był uniwersalny. Jubileuszowy Akt z 2016 roku jest natomiast szczególną inicjatywą Kościoła w Polsce – ma wymiar narodowy. Owszem, modli się za wszystkie narody, ale jest to akt dokonany przez polskich biskupów i wiernych, w języku polskim,

osadzony w polskiej historii (np. odwołanie do 1050-lecia Chrztu, do „polskiego krzyża” w dziejach). Wynika stąd, że cele tych dwóch dokumentów były nieco inne: Pius XI chciał ustanowić stałe święto liturgiczne i przypomnieć całemu światu o panowaniu Chrystusa, podczas gdy polski Akt miał być jednorazowym, uroczystym aktem zawierzenia – pewną formą rekolekcji narodowych i odnowienia przymierza z Bogiem w konkretnym momencie dziejowym. Encyklika jest bardziej nakazująca (ustanawia święto, nakłada obowiązek corocznego jego obchodzenia i odmawiania aktu poświęcenia Najświętszemu Sercu), natomiast Akt jest dobrowolnym, spontanicznym wołaniem wiary – nie nakłada nowego święta, lecz korzysta ze święta już istniejącego (Uroczystości Chrystusa Króla) jako z kontekstu.

Różnice widać także w pewnych akcentach teologicznych i duchowych. *Quas primas* rozwija dogłębnie biblijne podstawy królowania Chrystusa (prorocтва mesjańskie, naukę o Chrystusie jako Królu w Nowym Testamencie – choćby przypomnienie zwiastowania Maryi: „da Mu Pan Bóg tron Jego ojca Dawida”, czy sceny z Ewangelii, jak uroczysty wjazd do Jerozolimy). Papież argumentuje też, że Chrystus ma podwójną podstawę swego królowania: jako Syn Boży ma je z natury, bo jest Bogiem-Stwórcą, a jako Odkupiciel zdobył je swoją Krwią, to tzw. prawo nabyte przez odkupienie. Tego rodzaju teologicznych rozważań oczywiście w Akcie Jubileuszowym nie znajdziemy – nie taki jest bowiem cel modlitwy. Akt zakłada te prawdy, ale ich nie tłumaczy – zamiast tego wyraża wiarę w sposób doświadczalny, poprzez uwielbienie, skruchę i decyzję woli. W Akcie więcej jest bezpośrednich odniesień do miłosierdzia, do Serca Jezusowego, do Ducha Świętego i Maryi, co wynika z polskiej duchowości (np. silny kult Miłosierdzia Bożego i szczególne zawierzenie Maryi jako Królowej Polski). Encyklika natomiast, choć wspomina np. o poświęceniu Najświętszemu Sercu Jezusa, jest bardziej skupiona na ogólnej idei królowania Chrystusa i nie wchodzi w wątki duchowości specyficzne dla jednego narodu.

Jak widać, podstawowa myśl i cel obu dokumentów jest zbieżny – chodzi o ogłoszenie i wyznanie, że Jezus Chrystus jest Królem i Panem, oraz o zachętę do życia zgodnego z tą prawdą.

Jednak forma i kontekst są różne: encyklika Piusa XI to uniwersalna nauka Kościoła, mająca charakter oficjalny i liturgiczny (ustanowienie święta), zaś Jubileuszowy Akt to narodowa modlitwa wypływająca z serc wiernych, mająca charakter jednorazowego, choć historycznego wydarzenia. Można powiedzieć obrazowo, że *Quas primas* dała podwaliny ideowe i duchowe, pod którymi 90 lat później podpisała się Polska w swoim Akcie, aplikując je do siebie. Dzięki temu, że papież ogłosił światu Chrystusa Króla, nasz naród mógł potem uroczystie Go przyjąć jako swego Pana i Zbawiciela.

5. WNIOSKI DLA ŻYCIA DUCHOWEGO, DUSZPASTERSTWA KOŚCIOŁA W POLSCE ORAZ ŻYCIA SPOŁECZNEGO

Rozważając encyklikę *Quas primas* i Jubileuszowy Akt oraz ich historyczne konteksty, dochodzimy do szeregu ważnych wniosków, które mają zastosowanie zarówno w życiu duchowym jednostek, w praktyce duszpasterskiej Kościoła w Polsce, jak i w naszym życiu społecznym i narodowym¹⁵.

Po pierwsze, dla życia duchowego każdego wierzącego istotne jest, aby Chrystus realnie królował w jego sercu. Nie może to być hasło odświętne, wspomniane raz do roku, ale codzienna rzeczywistość. Encyklika papieska przypominała, że Jezus ma być Panem naszego umysłu, woli, serca i ciała, a Akt Jubileuszowy potwierdził to w formie zobowiązania, by „porządkować całe nasze życie osobiste... według Twego prawa”. Z tego wypływa wezwanie dla każdego z nas: czy naprawdę uznajemy Jezusa za Króla w moim sumieniu, decyzjach, systemie wartości?

Życie duchowe domaga się bowiem, by Chrystus był na pierwszym miejscu – by Jego Ewangelia kształtowała myślenie i postępowanie. Jeśli uznaliśmy Go za Króla, to powinniśmy słuchać Go jak poddani swego Pana – a więc regularnie się modlić (utrzymując więź z naszym Królem), pogłębiać znajomość Jego nauki (np. przez lekturę Pisma Świętego, katechezę), często przystępować do sakramentów (bo one dają nam łaskę, by wytrwać w poddaniu się Bogu). Życie duchowe pod

panowaniem Chrystusa to także nieustanna praca nad sobą: walka z grzechem, wyrzekanie się – jak mówiliśmy w Akcie – „złego ducha i wszystkich jego spraw”. W praktyce oznacza to nawrócenie, odwracanie się od wad, nałogów, niesprawiedliwości i egoizmu – wszystkiego co sprzeciwia się prawu Bożemu. Zamiast tego mamy rozwijać cnoty: prawdę, uczciwość, czystość, miłość, miłosierdzie. Panowanie Jezusa w sercu człowieka objawia się tym, że człowiek oddaje Mu swoje talenty, swój czas, całego siebie do dyspozycji. Wtedy stajemy się żywymi świadkami: w naszych oczach, słowach, czynach inni mogą zobaczyć, że mamy Króla, któremu służymy z radością.

Po drugie, dla duszpasterstwa Kościoła w Polsce płyną z powyższych rozważań konkretne zadania. Skoro cały naród ogłosił Chrystusa swoim Królem, to Kościół – jako wspólnota i instytucja – ma obowiązek pogłębiać i podtrzymywać to przyrzeczenie. Pasterze Kościoła powinni więc ciągle przypominać wiernym o treści Jubileuszowego Aktu i encykliki Piusa XI, aby te idee nie zostały zapomniane. Trzeba przekładać wzniosłe deklaracje na systematyczną formację wiernych. Oznacza to m.in. katechezę o społecznym wymiarze wiary, by katolicy rozumieli, że ich wiara ma wpływać na to, jak żyją w świecie, jak pracują, jak budują kulturę. Parafie mogą organizować regularnie odnowienie Aktu intronizacyjnego (np. co roku w uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata, na zakończenie roku liturgicznego, czy we wspomnienie rocznicy Chrztu Polski). Wiele parafii i rodzin już praktykuje intronizację Najświętszego Serca Pana Jezusa lub Chrystusa Króla w swoich domach. Warto te inicjatywy rozwijać, bo przynoszą one duchowe owoce (rodziny modlą się razem, oddają Chrystusowi swoje problemy i decyzje). Duszpasterstwo powinno też czerpać inspirację z postulatów encykliki *Quas primas*, by bronić wolności Kościoła i upominać się, gdy prawo Boże jest otwarcie łamane. Nie ze sprzeczności wobec państwa, ale z miłości do ludzi Kościół ma prawo i obowiązek mówić: „to jest sprzeczne z nauką Chrystusa Króla”. Encyklika upomina, że żadne prawa państwowe nie mogą zmuszać wier-

¹⁵ Zob. A. Czaja, *Zadania wynikające z proklamacji „Jubileuszowego Aktu”*, w: *Trzeba, aby Chrystus królował*, s. 9-15.

nych do rzeczy niezgodnych z ich wiarą – polscy biskupi przez lata to czynili (np. w okresie komunizmu bronili katechezy, krzyży w szkołach; dziś bronią życia nienarodzonych, definicji małżeństwa, itd.). To nadal aktualny kierunek duszpasterstwa – być głosem sumienia narodu zgodnie z prawem Chrystusa¹⁶.

Jednocześnie, Kościół w Polsce powinien wskazywać pozytywną drogę: pomagać ludziom żywić duchowość Chrystusowego Królestwa. Może to przyjmować formę np. nabożeństw ku czci Chrystusa Króla, świętowania Jego uroczystości z należytą okazałością (procesje, adoracje). W edukacji seminaryjnej i teologicznej warto zgłębiać społeczną naukę Kościoła, której integralną częścią jest nauka o Chrystusie Królu – tak, aby przyszli księża potrafili łączyć wymiar duchowy z wymiarem społecznym Ewangelii. Duszpasterze są wezwani, by sami dawali przykład życia pod panowaniem Chrystusa: ich gorliwość, czystość serca, posłuszeństwo Bogu staje się świadectwem dla wiernych.

Wielką pomocą w duszpasterstwie mogą być też święci i błogosławieni, którzy szerzyli cześć Chrystusa Króla – np. Służebnica Boża Rozalia Celakówna, której misją było nawoływanie do intronizacji. Przypominanie jej osoby i przesłania również może ubogacić nasze podejście do Chrystusa Króla miłości.

Po trzecie, wnioski dla życia społecznego i narodowego są nie mniej istotne. Skoro uznajemy Chrystusa za Króla, to naturalną konsekwencją jest dążenie, by Jego zasady przenikały nasze życie społeczne, kulturalne, polityczne i ekonomiczne. Oczywiście, żyjemy w państwie świeckim, pluralistycznym – nie oznacza to dążenia do teokracji czy przymusu religijnego. Chodzi jednak o to, że wierzący obywatele, kierując się swym sumieniem kształtowanym przez Ewangelię, powinni aktywnie wpływać na oblicze społeczeństwa. W życiu publicznym – w polityce, prawodawstwie, mediach, edukacji – powinny być obecne wartości chrześcijańskie. Jubileuszowy Akt mówi prze-

cież o tym, aby rządzący stanowili prawa zgodne z prawami Chrystusa, czyli żeby prawo chroniło godność każdego człowieka, życie od poczęcia do naturalnej śmierci, rodzinę zbudowaną na małżeństwie kobiety i mężczyzny, niedzielę jako dzień święty i wolny, uczciwość w gospodarce itd. Te wartości nie są tylko „kościelne”; one służą wspólnemu dobru i jeśli są respektowane, społeczeństwo rozkwitać będzie w prawdziwym humanizmie. Życie społeczne w królestwie Chrystusa to życie w prawdzie, sprawiedliwości i solidarności. Dla przykładu: jeżeli Chrystus jest Królem naszych relacji międzyludzkich, to nie będzie w nich miejsca na nienawiść, pogardę, korupcję czy ucisk słabszych. Zamiast tego będzie wzajemny szacunek, gotowość przebaczenia (jak modliliśmy się w Akcie za wrogie nam narody), troska o ubogich i marginalizowanych (bo to są bracia naszego Króla). Społeczeństwo chrześcijańskie cechuje się tym, co na końcu Aktu nazwano „królestwem prawdy, życia, świętości, łaski, sprawiedliwości, miłości i pokoju”. To nie utopia, lecz droga, którą mamy się starać realizować na co dzień: w rodzinie (ucząc dzieci uczciwości i pobożności), w miejscu pracy (postępując etycznie, solidnie, szanując pracowników lub pracodawcę), w debacie publicznej (szukając prawdy, a nie tylko partykularnych interesów). W ten sposób wartości Chrystusowe wcielają się w tkankę narodu¹⁷.

Szczególną rolę mają tu ludzie wierzący zaangażowani bezpośrednio w życie publiczne: politycy, samorządowcy, nauczyciele, dziennikarze, prawnicy, artyści. Ich wiara w Chrystusa Króla powinna przekładać się na etos pracy. Polityk-katolik, pamiętając, że nad nim jest Król Jezus, będzie służył społeczeństwu uczciwie, unikając cynizmu i dbając o prawdziwą sprawiedliwość. Nauczyciel-katolik przekaze młodzieży nie tylko wiedzę, ale i świadectwo wartości, ucząc prawdy i dobra. Dziennikarz-katolik nie ulegnie presji sensacji czy manipulacji, bo ma służyć prawdzie, wiedząc, że Chrystus jest Prawdą. Artysta-katolik będzie tworzył piękno, które wznosi ku temu co Boże,

16 Zob. A. Dziega, *Implikacje pastoralne Jubileuszowego aktu w odniesieniu do diecezji*, w: *Ogólnopolski Kongres Jezusa Chrystusa Króla „W diecezjach i parafiach: Króluj nam, Chryste!”*, s. 293-300.

17 Zob. J. Łopuszański, *Poddanie się władzy Chrystusa króla to program społeczno-polityczny czy religijna utopia wynikająca z encykliki „Quas primas”*, w: tamże, s. 90-99.

zamiast promować nihilizm. Wszyscy ochrzczeni są wezwani, by być „solą ziemi” i „światłem świata” – to znaczy, by obecnością Chrystusa w sobie przemieniać środowiska, w których żyją. Jubileuszowy Akt nie może więc pozostać jedynie pamiątką – powinien inspirować ciągłe działanie: od modlitwy poczynawszy, przez świadectwo życia, po społeczny czyn¹⁸.

Warto też wspomnieć o jeszcze jednym wniosku: zarówno encyklika, jak i Akt przypominają o uniwersalizmie chrześcijańskim. Chrystus jest Królem wszystkich narodów, wszystkich kultur i miejsc na ziemi. Dlatego polski naród, uznając Go za swego Pana, nie zamyka się w jakimś triumfalizmie narodowym, lecz otwiera na braterstwo z innymi ludami. Życie społeczne pod panowaniem Chrystusa oznacza budowanie cywilizacji miłości nie tylko we własnym kraju, ale wszędzie tam, gdzie możemy mieć wpływ, np. poprzez pomoc humanitarną, solidarność z prześladowanymi (chrześcijanami na Bliskim Wschodzie czy gdziekolwiek), dobre relacje międzynarodowe oparte na szacunku i prawdzie. W Akcie prosiliśmy, aby wszystkie narody rozpoznały w Chrystusie swojego Króla. To zobowiązuje do świadectwa wiary również wobec cudzoziemców żyjących wśród nas czy na forum europejskim i światowym. Pol-

ska tradycja misji (przypomnijmy choćby wielkich misjonarzy czy św. Jana Pawła II nauczającego narody) wpisuje się w tę ideę: mamy dzielić się skarbem wiary z innymi.

*

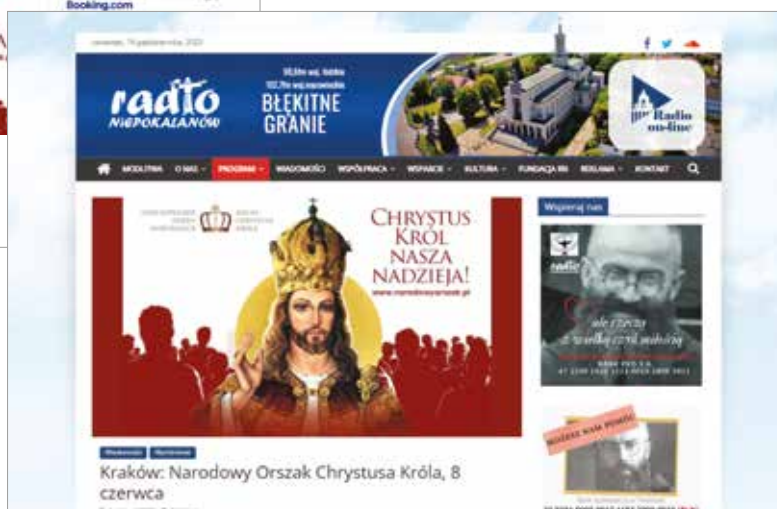
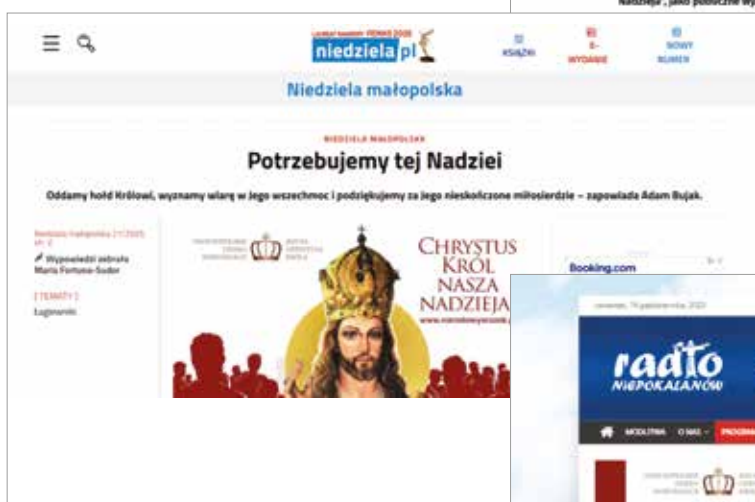
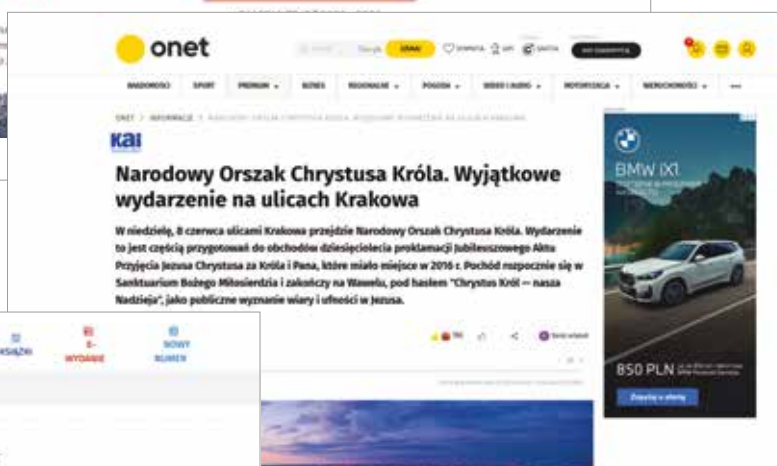
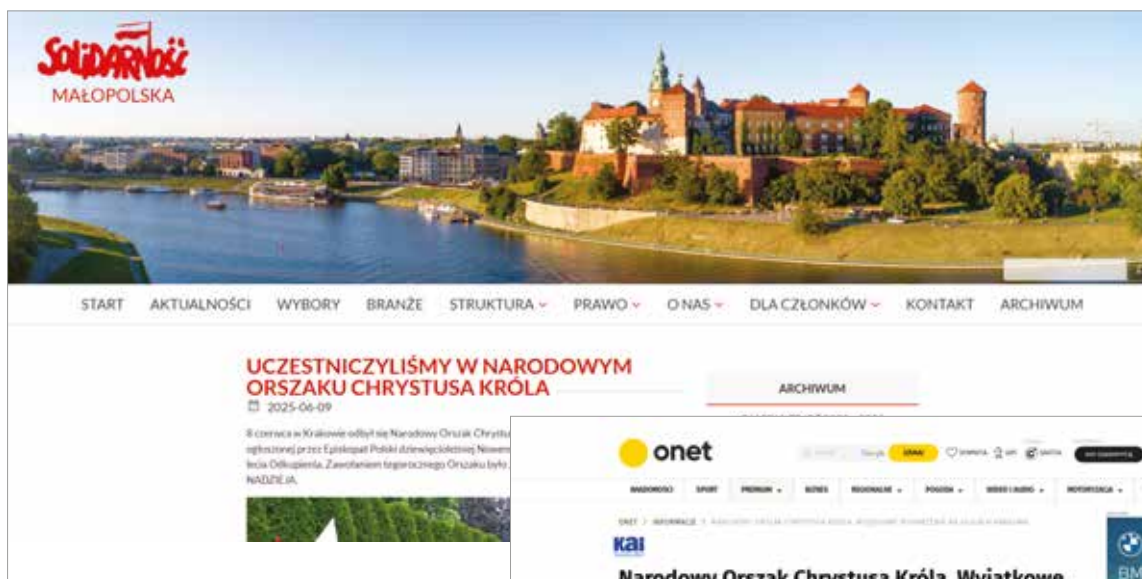
Na zakończenie tych rozważań, można sformułować esencję wniosków: jeżeli autentycznie przyjmiemy Jezusa Chrystusa jako Króla i Pana, to musi to przeniknąć całe nasze życie – osobiste, rodzinne, religijne i społeczne. Dla życia duchowego oznacza to codzienną relację z Chrystusem i dążenie do świętości pod Jego sztandarem. Dla Kościoła – wytrwałe głoszenie prawdy o Chrystusie Królu, duszpasterstwo formujące do dojrzałej wiary zaangażowanej społecznie, obronę przestrzeni dla Boga w życiu publicznym. Dla społeczeństwa – kształtowanie kultury opartej na prawdzie i dobru, stanowienie prawa zgodnego z prawem naturalnym i Bożym, budowanie cywilizacji życia i miłości. Ostatecznie, Chrystusowe królestwo, choć nie jest z tego świata, ma temu światu nadawać kierunek i sens. Gdy uznajemy Chrystusa Króla, doksologia: *Chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu* rozbrzmiewa nie tylko w kościołach, ale i w rytmie codzienności. Taki jest ideał, do którego dążymy z pomocą łaski Bożej.

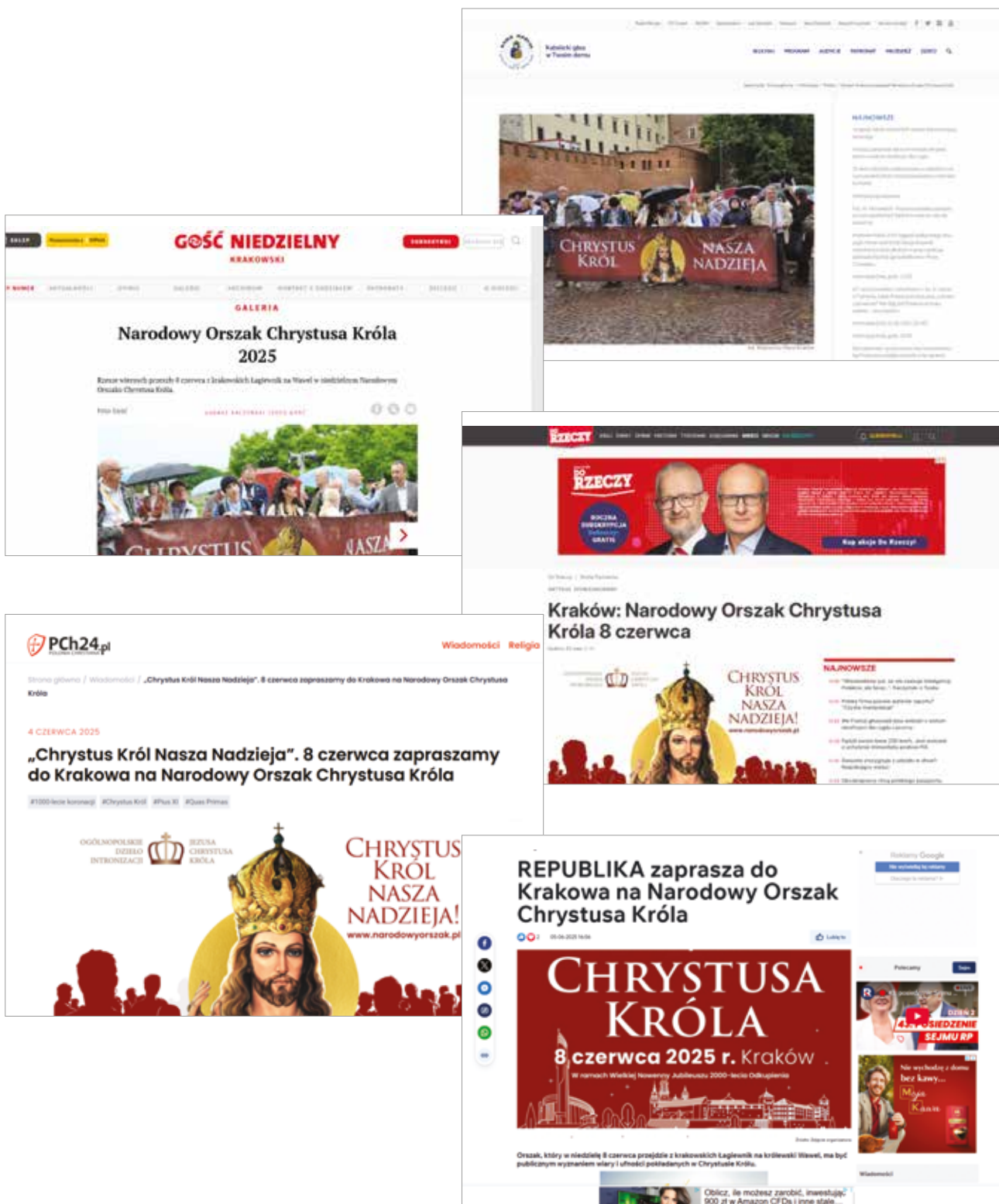

18 Zob. P. Bortkiewicz, *Królestwo Chrystusa – królestwo prawdy i życia*, w: tamże, s. 59-66.

NAPISALI O NAS

Narodowy Orszak Chrystusa Króla był wielkim wydarzeniem duchowym, odbił się także szerokim echem w mediach katolickich i nie tylko. Swoim patronatem wydarzenie to objęło: Radio Maryja, TV Trwam, Tygodnik do Rzeczy, Telewizja Republika, Niedziela Małopolska i Radio Niepokalanów. O tej wielkiej manifestacji wiary pisali także: Wydawnictwo Biały Kruk, PCH 24, Gość Niedzielny, Katolicka Agencja Informacyjna, a także Onet (za KAI).

PATRONI MEDIALNI NARODOWEGO ORSZAKU CHRYSTUSA KRÓLA

HYMN RYCERZY JEZUSA CHRYSTUSA KRÓLA POLSKI

1. Nie rzucim ziemi skąd nasz ród,
Nie damy pogrześć mowy!
Polski my naród, polski lud,
Królewski szczep piastowy.
Nie damy, by nas gnębił wróg!
– Tak nam dopomóż Bóg!

2. Do krwi ostatniej kropli z żył
Bronić będziemy ducha!
Aż się rozpadnie w proch i w pył
Bezbożna zawierucha.
Twierdzą nam będzie każdy próg!
– Tak nam dopomóż Bóg!

3. Nie rzucim, Chryste, świątyń Twych,
Nie damy pogrześć wiary!
Próżne zakusy duchów złych
i próżne ich zamiary.
Bronić będziemy Twoich dróg!
– Tak nam dopomóż Bóg!

4. Ze wszystkich świątyń, chat i pól,
Popłynie hymn wspaniały:
Niech żyje Jezus Chrystus Król
W koronie wiecznej chwały!
Niech żyje Maria, zagrzmi róg!
– Tak nam dopomóż Bóg!

5. Sztandarem naszym będzie Krzyż,
Co ojców wiódł do chwały,
I nas powiedzie także wzwyż,
Gdzie buja Orzeł Biały.
Zwyciężym znój i stromość dróg!
– Tak nam dopomóż Bóg!

6. Oto ślubuję z ręką wzwyż,
Synowie Polski, córy!
Świadkiem nam Zbawca, Jego Krzyż,
Królowa z Jasnej Góry.
Ojczyźnie święty spłacim dług!
– Tak nam dopomóż Bóg!

7. Młodzieży, nową Polskę twórz,
Szczęśliwą, Bogu miłą!
Gdy z nami Bóg, przeciw nam któż?
On jest największą siłą.
Nie spoczniem wpierw, aż pierzchnie wróg!
– Tak nam dopomóż Bóg!

KRÓLUJ NAM, CHRYSSTE!

OGÓLNOPOLSKIE DZIEŁO INTRONIZACJI JEZUSA CHRYSZTUSA KRÓLA

